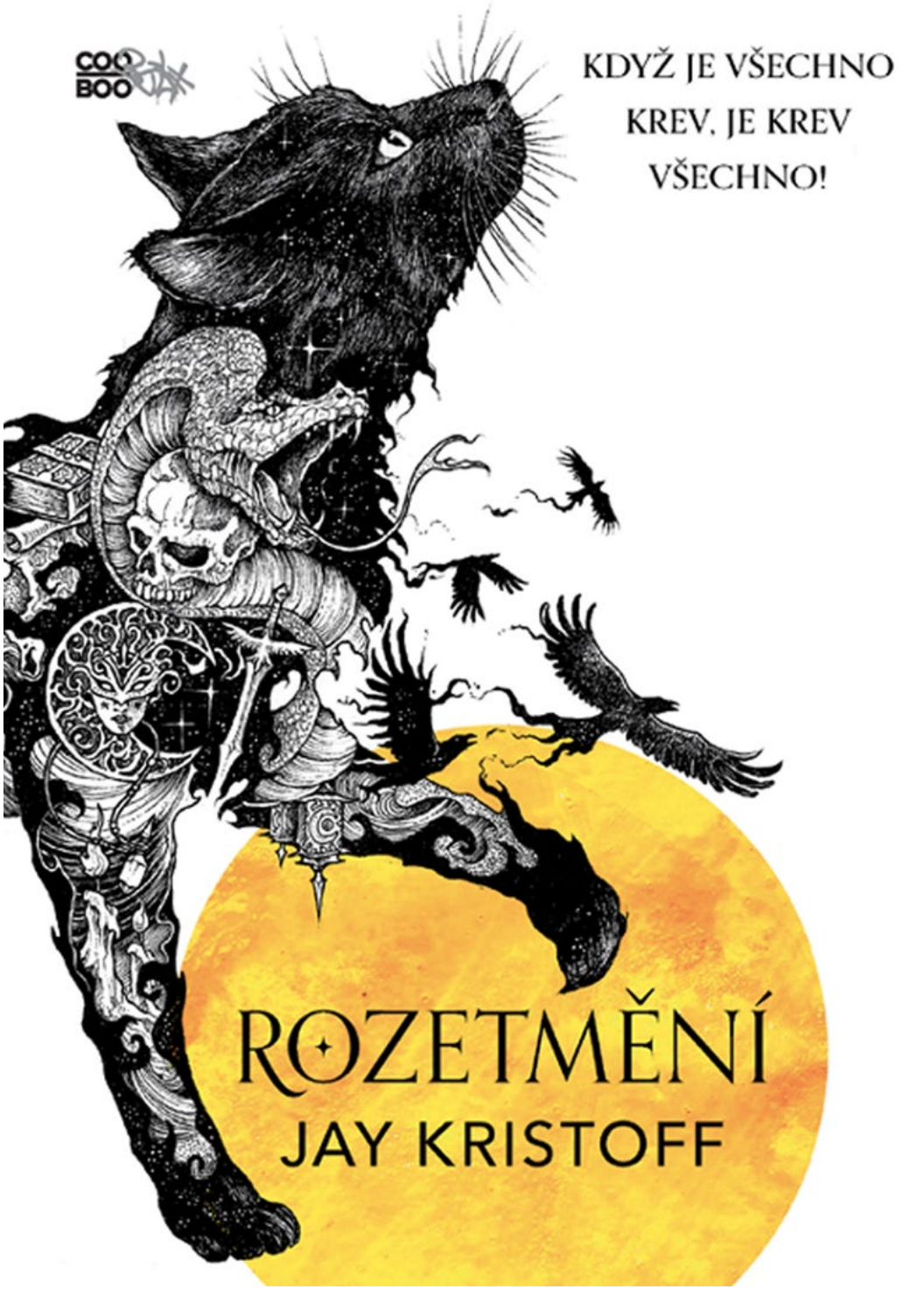
KDYŽ JE VŠECHNO
KREV, JE KREV
VŠECHNO!
ROZETMĚNÍ
JAY KRISTOFF

Rozetmění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Kristoff
Rozetmění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAY KRISTOFF

ROZETMĚNÍ

COOBOO

Mým čtenářům. Ani bez vás bych to nedokázal.

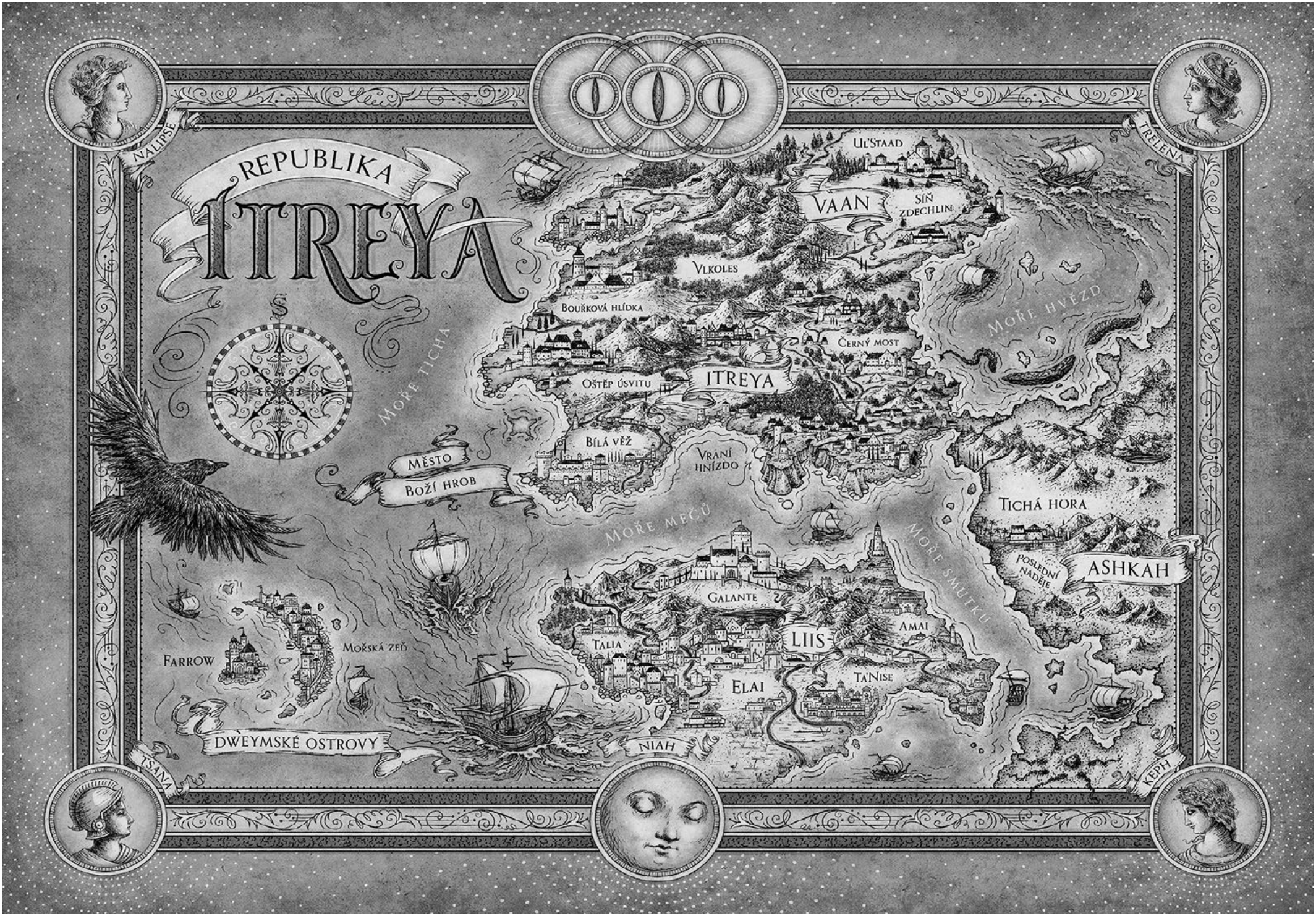
REPUBLIKA
ITREYA
NALIPSE
TRELENA
TSANA
KEPH
UL'STAAD
VAAN
SÍŇ ZDECHLIN
VLKOLES
BOUŘKOVÁ HLÍDKA
ČERNÝ MOST
OŠTĚP ÚSVITU
ITREYA
BÍLÁ VĚŽ
VRANÍ HNÍZDO
MOŘE TICHA
MOŘE HVĚZD
MĚSTO BOŽÍ HROB
MOŘE MEČŮ
MOŘE SMUTKU
TICHÁ HORA
POSLEDNÍ NADĚJE
ASHKAH
GALANTE
LIIS
AMAI
TALIA
TA'NISE
ELAI
NIAH
FARROW
MOŘSKÁ ZEĎ
DWEYMSKÉ OSTROVY

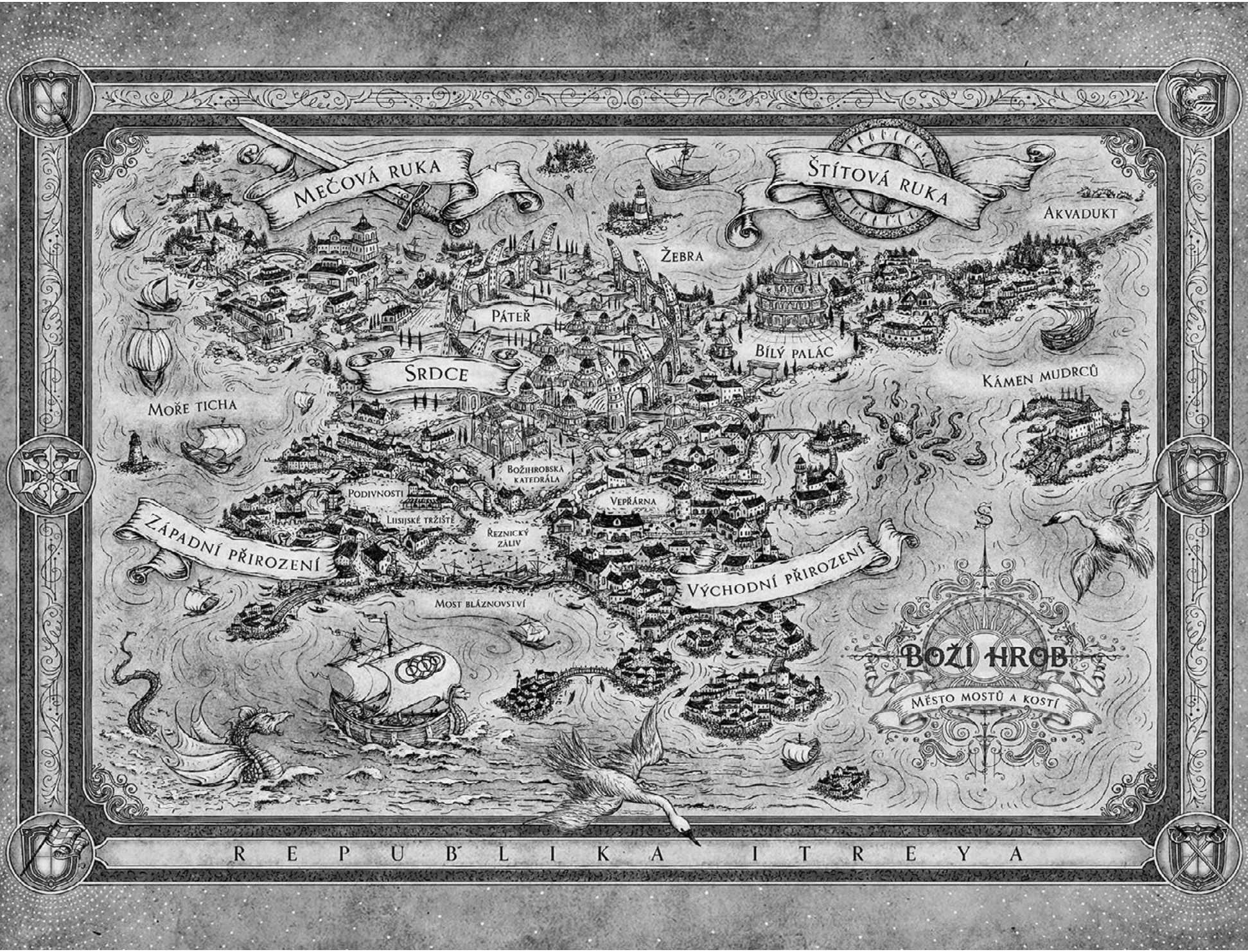
Mečová ruka
Štítová ruka
Akvadukt
Žebra
Páteř
Srdce
Bílý palác
Kámen mudrců
Moře ticha
Božíhrobská katedrála
Podivnosti
Vepřárna
Lisijské tržiště
Řeznický záliv
Západní přirození
Východní přirození
Most bláznovství
Boží hrob
Město mostů a kostí
Republika Itreya

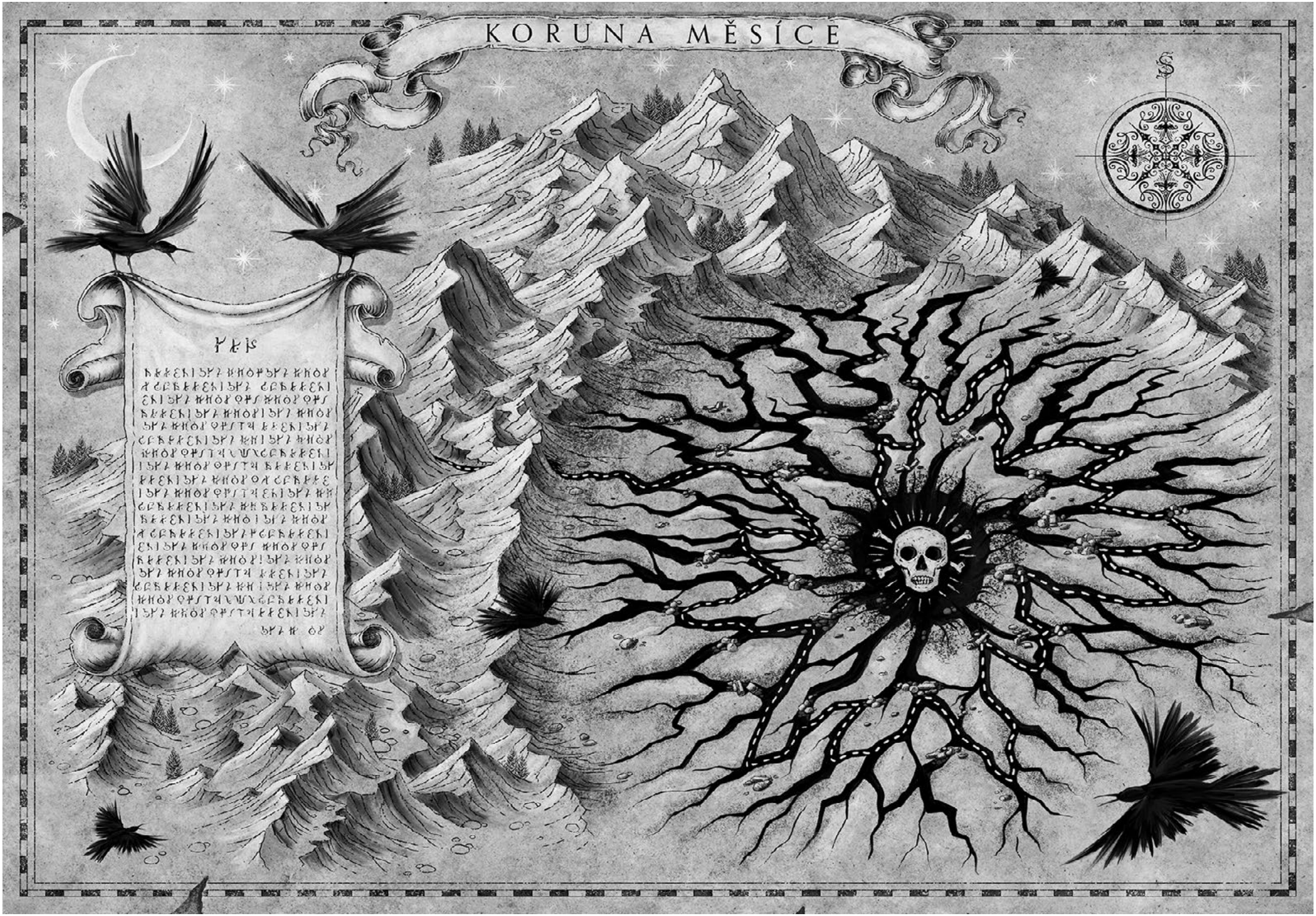
KORUNA MĚSÍCE

No, tak jsme se tu opět sešli, milí přátelé.

Myslím si, že je možná namístě omluva. Jednak za závěr druhé části Miina příběhu a jednak za to, jak jste se po přečtení cítili. Zdálo se, že to s vámi otřáslo. Buďte ujištěni, že teď už nebudou žádné otevřené konce, tohle bude náš poslední společný tanec. Jak jsem slíbil, byli jste svědky jejího zrození, žili jste její život. Jediné, co zbývá, je její smrt.

Ale než začnou pořádné čuňačinky a jatka, dovolte mi naposledy připomenout některé věci těm, kteří mají paměť stejně spolehlivou jako váš vypravěč. A pak už budeme moci tu naši vražednou čubku pěkně zabít, ano?

Dramatis personae

Mia Corverová – vražedkyně Rudé církve, gladiatii Remusových sokolů a nyní nejproslulejší vražedkyně v celé Itreyské republice. Jako dítě neúspěšného povstání strávila Mia posledních osm let svého života spřádáním plánů na vraždednou pomstu člověku, který zničil její rodinu.

Poté co zjistila, že Rudá církev měla prsty ve vraždě jejího otce, dala Mia nájemným vrahům sbohem a prodala se do stáje gladiatii. Při svém vítězství na hrách v Božím hrobě zjistila v rychlém sledu několik ohromujících věcí:

- Jejího malého brášku Jonnena, kterého považovala za mrtvého, ukradl její úhlavní nepřítel, konzul Julius Scaeva, a vychoval ho jako svého syna.
- Jonnen ve skutečnosti *je* Scaevův syn. Což znamená, že Miina matka Alinne spala s mužem, který nakonec zosnoval zavraždění jejího manžela i její vlastní smrt v Kameni mudrců.
- Stejně jako Mia je Jonnen Temný, má schopnost ovládat stíny.

V závěru her Mia zavraždila Velkého kardinála Francesca Duoma. Také podle všeho zabila Scaevu a ukradla svého bratra, aby čelila téměř jisté smrti v zaplavené aréně plné bouřkových draků.

… U Tlaminých zubů, to byl fakt bombastický závěr, že?

Pan Laskavý – Miin společník od dětství. Pan Laskavý je – v závislosti na tom, koho se zeptáte – démon, cestující nebo fámulus a má schopnost pojídat něčí strach. Je tvořen stíny a sarkasmem. I přes jízlivé

vtipy má k Mie samozřejmě hluboký a vřelý vztah. Jen si dejte pozor, aby vás to neslyšel říkat.

Nosí tvar kocoura, ačkoli stejně jako většina dalších věcí s ním spojená není jeho tvar úplně opravdový.

Zatmění – další stínový démon. Zatmění byla cestující lorda Cassiuse, bývalého Pána Čepelí Rudé církve. Když zemřel, přimkla se k Mie.

Zatmění nosí tvar vlčice. Ona a pan Laskavý spolu vycházejí stejně dobře jako většina psů a koček.

Ashlinn Järnheimová – bývalá akolytka Rudé církve vaanijského původu. Ashlinn zradila představené, aby pomstila svého otce Torvara, a téměř složila Rudou církev na kolena. Když jí Mia překazila spiknutí, dala se Ashlinn do služeb kardinála Duoma, který ji pověřil získáním mapy z utajeného místa ve Starém Ashkahu – mapy, která má pro Rudou církev značný význam. Kvůli nebezpečí zrady má Ashlinn mapu nakreslenou na zádech arkemickým inkoustem, který by vybledl, kdyby zemřela.

Ashlinn pomáhala Mie vyhrát velké hry a nakonec se z nich staly milenky.* Po skončení her na ni začali dorážet představení Rudé církve a konzul Scaeva – stále dost živý –, který jí odhalil, že Mia zabila jenom dvojníka, kterého vytvořila tkadlena Marielle, a že Scaeva spolupracoval s Rudou církví, aby se zbavil svého rivala kardinála Duoma.

Aby toho nebylo málo, Scaeva taky prozradil, že je Miiným otcem.

Ashlinn pak byla napadena vrahy Rudé církve, ale zachránila ji povědomá stínová postava…

Tric – akolyta Rudé církve smíšeného itreysko-dweymerijského původu, také Miin bývalý milenec. Byl zavražděn Ashlinn Järnheimovou při jejím pokusu skoncovat s představenými Rudé církve a jeho mrtvola byla shozena dolů z Tiché hory.

Tric se evidentně vrátil do života, avšak v temnější, magické podobě. Zachránil Miu v galantské nekropoli a několikrát ji tajemně varo-

* Teenagerské hormony, milí přátelé. To je věc, co?

val, aniž by přitom prozradil svou identitu. Později zachránil Ashlinn před pronásledovateli z Rudé církve.

Jak se vrátil z říše Černé Matky nebo proč zachránil dívku, která ho zabila, může každý jenom hádat.

Starý Mercurio – Miin důvěrník a mentor z doby, než se dala k Rudé církvi. Mercurio mnoho let sám býval Čepelí Rudé církve a také sloužil jako biskup v Božím hrobě. I když to je nevyléčitelně mrzutý starý protiva, pomáhal Mie s jejím plánem na zabití Duoma a Scaevy a byl si přitom vědom, že tím na sebe nevyhnutelně přivolá hněv představených.

Během finále velkých her byl zajat příslušníky Rudé církve a odvlečen do Tiché hory na příkaz muže jménem…

Julius Scaeva – třikrát zvolený konzul Itreyské republiky, známý jako „senátor lidu". Post konzula obvykle sdílí více lidí, avšak Scaeva se sám ve vedení senátu udržel od povstání před osmi lety.

Využil ho jako záminku k prodloužení svého funkčního období a s pomocí Rudé církve pracoval na tom, aby získal titul imperátora a udržel si rozhodovací pravomoci v čase „ohrožení". Nařídil popravu Miina otce, odsoudil svou milenku, Miinu matku, k smrti v Kameni mudrců, ukradl Miina bratříčka a nařídil, aby Miu utopili v kanále, i když věděl, že je jeho dcerou.

Zdá se, že slovo „kunda" ho zdaleka nevystihuje.

Ale když už o tom mluvíme…

Drusilla – Paní Čepelí Rudé církve a – i přes svůj evidentně vysoký věk – jedna z nejsmrtonosnějších vražedkyň v celé Republice. I když je navenek oddaná Černé Matce Niah, spolčila se s konzulem Scaevou, aby mu pomohla uchvátit moc nad Itreyskou republikou.

Paní Čepelí nemá k Mie vřelý vztah už od chvíle, kdy neuspěla v závěrečných zkouškách církve. Miina nedávná zrada pravděpodobně její náklonnost nezvýšila.

Solis – ctihodný otec a shahiid písní, mistr umění oceli a nejnevrlejší ze všech lidí. Je podle všeho slepý, což mu ale při mávání mečem ani

zbla nevadí. Solis byl kdysi vězněm v Kameni mudrců a je jediným přeživším krvavé redukce počtu vězňů, známé jako „Sestup“, kdy se vězni vraždí navzájem, aby získali svobodu. Vítězstvím si Solis vysloužil své jméno, které ve staré ashkahštině znamená „poslední“.

Mia ho při jeho první vyučovací hodině v Tiché hoře sekla do tváře. On jí na oplátku usekl ruku. Solis se rozhodl nezbavit se jizvy, kterou mu způsobila, stejně jako nenávisti, kterou v něm dívka, jež ho přelstila, probudila.

Pavoukobijka – shahiidka Síně pravdy a mistryně jedů. Mia byla jednou z jejích nejlepších akolytů, ale shahiidčina náklonnost k ní vyprchala – dokonce ještě předtím, než se Mia rozhodla zradit vše, co ji v církvi naučili.

Jestli vám nabídne sklenici zlatého vína, radil bych vám, abyste ji odmítli.

Myšák – mistr zlodějiny a shahiid kapes. Okouzlující chlapík s obličejem mladíka a očima starce, který s oblibou nosí dámské spodní prádlo.

Myšák k Mie před její zradou nechoval žádné nepřátelství, ale vzhledem k jejím nedávným průserům ji pravděpodobně vyškrtl ze seznamu lidí, kteří od něj dostanou dárek na Velký desátek.

Aalea – paní tajemství a shahiidka masek. Je svůdná a krásná a součtu všech, které zavraždila, se blíží jen počet zářezů na rámu její postele.

Měla Miu vlastně celkem ráda, než zradila, nicméně žádný z představených své místo nezískal proto, že by byl sentimentální.

Marielle – jedna z dvou albínských čarodějů, kteří slouží Rudé církvi. Marielle mistrně ovládá tkaní masa, starobylou formu magie, která se praktikovala v padlém ashkahském císařství. Dokáže tvarovat kůži a svaly, jako by byly z keramické hlíny, ale za svou moc platí ošklivou daň – její vlastní maso je ohyzdně zdeformované a ona sama nemá moc to změnit.

Kromě znepokojivého zjevu má taky až příliš ráda svého bratra Adonaie.

Adonai – druhý čaroděj sloužící Tiché hoře. Adonai je mluvčí krve, který tuto životadárnou tekutinu ovládá – může prostřednictvím krve posílat zprávy, manipulovat s ní pomocí pouhé myšlenky a přemisťovat lidi a kdysi živé předměty mezi krvavými bazénky v kaplích Rudé církve. Díky Mariellinu umění je tak krásný, že mu není rovno.

Zavraždil Ashlinnina bratra Osrika během útoku Luminatii na Tichou horu a má u Mii dluh za to, že mu zachránila život, který má být teprve splacen.

„Krev je ti dlužena, malá Vráno. A krev ti bude splacena."

Aelius – kronikář Tiché hory. Aelius je pánem velkého athenaea Rudé církve – nesmírné a neustále se rozrůstající knihovny obsahující knihy, které byly zničeny, zapomenuty nebo ani nebyly napsány. Také se potýká s obřími masožravými „knižními červy", kteří se potloukají ve tmě mezi regály, a jeho úkoly mu ztěžuje i fakt, že je stejně jako všechno ostatní v knihovně Černé Matky mrtvý.

Ale i tak to je slušný život…

Naev – Ruka Rudé církve, která zajišťuje dodávky zásob přes ashkahské Šepotající pustiny. Po nějakých počátečních problémech se z ní a Mii staly přítelkyně a důvěrnice.

Naev byla ze žárlivosti zohyzděna tkadlenou Marielle, kvůli Naevinu románku s jejím bratrem Adonaiem. Avšak poté, co Mia překazila útok na Tichou horu, Marielle jako protislužbu za záchranu života vrátila Naev její původní krásnou tvář.

Naev svůj obličej skrývá za závojem a své pocity si nechává pro sebe.

Pšt – schopná Čepel Rudé církve. Pšt je zjevně němý a s ostatními komunikuje znakovým bezjazykem.

I když byl Miiným spolužákem a pomohl jí při zkouškách, zůstává věrný představeným. Na jejich pokyn se pokusil chytit Ashlinn, ona však s Tricovou pomocí unikla.

Francesco Duomo – Velký kardinál Církve Světla a nejmocnější mezi kněžími Vševidoucího. I když je naoko spojencem Juliuse Scaevy, ve skutečnosti jsou to velcí nepřátelé. Společně se Scaevou a justikusem

Marcusem Remusem vynesl rozsudek smrti nad účastníky královtvůrcovského postání včetně Miina otce Dariuse.

Můžeme bezpečně říci, že si Mia jeho skutky vzala opravdu osobně – oholila mu plnovous až na kost před zraky tisíců ječících lidí.

Alinne Corverová – Miina matka, obávaná politička, které se téměř povedlo srazit Itreyskou republiku na kolena. Ukázalo se, že její manželství s Dariusem Corverem bylo založené na přátelství a politické výhodnosti – ve skutečnosti byla milenkou Juliuse Scaevy a povila mu dvě děti: Miu a Jonnena.

Jejich vztah nijak nepřekážel konzulu Scaevovi v tom, aby ji po neúspěšném povstání jejího manžela odvrhl. Alinne byla uvězněna v Kameni mudrců, kde zemřela v bídě a šílenství.

Mia se dozvěděla teprve nedávno, že její matka nebyla tak vzorná, jak si do té doby myslela.

Darius „královtvůrce" Corvere – muž, kterému Mia říkala „otec". Bývalý justikus legie Luminatii se spolčil se svým milencem, generálem Gaiusem Maxiniusem Antoniusem, který chtěl být korunován králem Itreye.

S pomocí Rudé církve však byli oba muži zatčeni v předvečer bitvy a Darius byl pověšen se skoro-králem po boku.

Říct, že Mia nesla jeho smrt velmi špatně, by znamenalo výrazně podhodnotit situaci.

Jonnen Corvere – Miin mladší bráška. Mia ho považovala za mrtvého stejně jako svou matku a teprve nedávno zjistila, že ho Scaeva vychoval jako svého právoplatného syna pod jménem „Lucius" – Scaevova žena Liviana podle všeho nemůže mít děti.

Jonnen o své skutečné matce nemá ani ponětí a tehdy byl příliš malý na to, aby si pamatoval své pravé jméno nebo svou sestru.

Furian – Neporažený a šampion Remusova kolegia. Furian byl Temný jako Mia, schopný ohýbat stíny podle své vůle. Neměl však žádného cestujícího a odmítal se svým darem hlouběji zabývat, neboť jej považoval za ohavnost.

Mia zabila Furiana během finále velkých her. V momentu jeho smrti měla krátkou vizi noční oblohy, na níž visela obrovitá zářící koule, a uslyšela: *„Mnoho se stalo jednou. A budou znovu.“*

Po tomto přeludu si Mia uvědomila, že její stín je dost tmavý pro čtyři.

Sidonius – bývalý člen Luminatii, jenž sloužil pod Dariusem Corverem. Sida vykopli z legie poté, co se odmítl účastnit plánovaného povstání proti senátu pod vedením generála Antoniuse. Byl prodán do otroctví a nakonec ho koupilo Remusovo kolegium, za které jako gladiatii bojoval na *Venatus Magni*.

Mia byla prodána témuž kolegiu, Sidonius zjistil, co je zač, vzal ji pod svá křídla a byl pro mladou Čepel jako náhradní starší bratr.

Chová se jako kozel, ale má lví srdce.

Remusovi sokoli – Mečopěvka, Bryn, Vlnotvůrce, Řezník, Felix a Albanus – všichni gladiatii Remusova kolegia a Miini přátelé a spojenci během her. I když je podle všeho všechny zradila a povraždila, ve skutečnosti zosnovala jejich útěk z Božího hrobu.

Nyní jsou na útěku, pravděpodobně dost opilí.

Aa – hlava itreyského panteonu, Otec Světla, známý také jako Vševidoucí. Tři slunce, známá jako Saan (Vidoucí), Saai (Vědoucí) a Shiih (Sledující), jsou považována za jeho oči a jedno nebo více z nich je většinu času na obloze, takže opravdová noc, neboli temnotma, je v Republice jen na týden každého dva a půl roku. Během tohoto příběhu nastalo jasnosvětlo – moment, kdy na nebi září všechna tři slunce – a už je téměř u konce.

Blíží se temnotma, milí přátelé.

Tsana – Paní ohně, Ta, jež spálí naše hříchy, Čistá, patronka žen a válečníků, prvorozená dcera Aa a Niah.

Keph – Paní země, Ta, jež stále spí, Výheň, patronka snílků a bláznů a druhorozená dcera Aa a Niah.

Trelena – Paní oceánů, Ta, jež vypije svět, Osud, patronka námořníků a darebáků, třetí dcera Aa a Niah a dvojče Nalipse.

Nalipse – Paní bouří, Ta, jež si pamatuje, Milosrdná, patronka léčitelů a vůdců, čtvrtá dcera Aa a Niah a dvojče Treleny.

Niah – Tlama, Matka noci a Paní požehnané vraždy. Sestra a manželka Aa. Panuje v místě bez světla známém jako Propast. Původně se ona a Aa o vládu na obloze dělili rovným dílem. Její muž jí nařídil, aby mu povila pouze dcery, ona mu však dala i syna.

Za trest byla z oblohy vypovězena a je jí dovoleno vrátit se jen jednou za dva a půl roku.

A co se tedy stalo s jejich synem?

No, milý příteli, věřím, že přišel čas na nějaké ty odpovědi.

Když je všechno krev,
je krev všechno.

HESLO FAMILIE CORVERE

Kniha první

Temnota uvnitř

Kapitola 1

Bratr

Osm let jedů, vražd a sraček.

Osm let krve, potu a smrti.

Osm let.

Došla tak daleko, svého malého bratříčka svírala pažemi, prsty ulepené a červené. Světlo tří sluncí nad hlavou pálilo a oslepovalo. Voda v zaplavené aréně pod ní byla zkarmínovělá krví. Dav kolem kvílel, zmatený a pobouřený vraždou Velkého kardinála a milovaného konzula z rukou ctěného šampiona. Největší hry v historii Božího hrobu skončily nejtroufalejšími vraždami v dějinách celé Republiky. Aréna byla jeden velký zmatek. Ale uprostřed toho všeho, mezi křikem, rykem a běsněním, cítila Mia Corverová pouze radost z vítězství.

Po osmi letech.

Po osmi zasraných letech.

Matko.

Otče.

Udělala jsem to.

Zabila jsem je pro vás.

Tvrdě narazila na vodní hladinu a výjevy a zvuky božihrobské arény odumřely, jak se zanořila pod vodu. V očích ji pálila sůl. V plicích vzduch. V uších jí stále znělo burácení davu. Její mladší bratr Jonnen se zmítal, mlátil kolem sebe, házel sebou jako ryba na suchu. Cítila hadovité stíny bouřkových draků pod sebou, jak se k ní blíží šerem. S úsměvy jako břitva a mrtvýma očima.

Jasnosvětlo bylo tak oslnivé, dokonce i tady pod hladinou. Ale i když na nebi žhnula ta tři příšerná slunce, i když se na ni řinul všechen hněv Vševidoucího, její stíny byly pořád s ní. Nyní dost tmavé

pro čtyři. A Mia se natáhla směrem k odtoku na podlaze arény – široké výpusti, kterou proudila všechna ta slaná voda, a

vykročila

do

stínů

uvnitř.

Pak jí bylo nevolno a motala se jí hlava. Pořád cítila to oslepující světlo sluncí nad hlavou. Mia klesala ve své zbroji ke dnu jako kámen, černé železo a nacucaná sokolí křídla ji táhla dolů. Stahovala Jonnena s sebou a pak narazila na dno výpusťové roury s dutým *pong*. Měla jen pár chvil, jen dech, který si přinesla dolů s sebou. A neplánovala, že při tom bude mít v náručí zmítající se dítě.

Posouvala sebe i jeho dál potrubím a našla vzduchovou kapsu u přetlakového ventilu, přesně jak jí Ashlinn slibovala. Vynořila se, trhaně zalapala po dechu a vytáhla bratra vedle sebe. Chlapec v jejím objetí prskal, kvílel, zápolil s ní a sápal se jí po obličeji.

„Pusť mě, ty čubko!“ vykřikl.

„Nech toho!“ vydechla Mia.

„Pusť mě!“

„Jonnene, nech toho, prosím!“

Silně ho sevřela a přitáhla mu ruce k tělu, takže už ji nemohl praštit. Jeho výkřiky se ozvěnou nesly potrubím nad jejich hlavami. Volnou rukou se potýkala se sponami a řemínky na své zbroji a kousek po kousku ji strhávala. Svlékala kůži gladiatii, nájemné vražedkyně, dcery pomsty, svlékala ze svých kostí posledních osm let. Stálo to za to. Všechno. Duomo mrtvý. Scaeva mrtvý. A Jonnen, její krev, miminko, které dlouho považovala za pohřbené…

Můj bratříček žije.

Chlapec kopal, házel sebou, kousal. Žádné slzy pro zavražděného tátu, jenom hněv, pulsující a rudý. Mia ho už léta považovala za mrtvého – že ho společně s matkou a její poslední nadějí spolkl Kámen

mudrců. Ale jestli měla nějaké pochyby o tom, jestli je Corvere, jestli by to opravdu mohl být syn její matky, tak je chlapcův vztek hodně rychle umlčel.

„Jonnene, poslouchej mě!“

„Jmenuju se Lucius!“ vřískl a jeho hlas se ozvěnou nesl železem.

„Tak teda Luciusi, poslouchej!“

„Nebudu!“ křikl. „T-tys zabila mého otce! Tys ho *zabila*!“

V Mie se vzedmula lítost, ale zatnula zuby a zatvrdila proti ní své srdce.

„Mrzí mě to, Jonnene. Ale tvůj otec…“ Zavrtěla hlavou, zhluboka se nadechla. „Poslouchej, musíme se z tohohle potrubí dostat dřív, než začnou vypouštět arénu. Bouřkoví draci tudy poplavou zpátky, rozumíš?“*

„Tak ať přijdou, doufám, že tě sežerou!“

„… *ÁÁ, TEN SE MI LÍBÍ…* “

„… *proč mě to nepřekvapuje…* “

Chlapec se otočil na tmavé stíny, které se zhmotnily na zdi vedle nich, vzduch kolem zchladl. Stínový kocour a stínová vlčice na něj zírali svýma ne-očima. Pan Laskavý si dítě důkladně prohlížel a švihal přitom ocasem. Zatmění naklonila prostě hlavu na stranu a mírně se otřásla. Jonnen na chvilku ztichl a vytřeštěnýma tmavýma očima se nejdřív podíval na Miiny cestující a pak na tu, která ho držela.

„Ty je taky slyšíš…“ vydechl.

---

* Ze všech tří druhů draků, kteří se vyskytují v itreyských vodách – bílých, šavlových a bouřkových –, jsou bouřkoví rozhodně nejhloupější. Tyhle potvory sežerou úplně cokoli, co se jim vejde do huby, včetně svých druhů nebo mladých. Úplný seznam podivností nalezený v břiše bouřkových draků se nachází v zoologickém archivu Železného kolegia a zahrnuje, ve zcela náhodném pořadí:

- kompletní plátovou zbroj
- kožený otoman
- skoro dvoumetrovou pilu na dřevo
- celou rodinku (pravděpodobně nakrklých) dikobrazů

Tato záliba v sežrání čehokoli nezajímavého jim mezi itreyskými rybáři vysloužila přezdívku „stoky moře“, protože když je chytíte a rozříznete, nejspíš najdete různé divné…

No, ano.

Víte, jak to myslím.

„Jsem jako ty," přikývla Mia. „Jsme stejní."

Chlapec na ni upřeně hleděl, možná cítil tu samou nevolnost, hlad, toužení jako ona. Mia si ho prohlížela a oči jí zaplavovaly slzy. Všechny ty kilometry, všechny ty roky…

„Ty si mě nepamatuješ," zašeptala a hlas se jí třásl. „Byls ještě miminko, kd-když nám tě vzali. Ale pamatuju si tě."

Na chvilku ji to skoro přemohlo. Slzy na řasách a vzlyk zadrhnutý v krku. Vzpomínala na malinkého chlapečka v zavinovačce na matčině posteli v obrat, kdy jejich otec zemřel. Upíral na ni své veliké tmavé oči. Záviděla mu, že je tak malý, že neví, že jejich otec už je po smrti a že s ním skončil celý jejich svět.

Ale on každopádně nebyl Jonnenovým otcem, ne?

Mia zavrtěla hlavou, zamrkala, aby z očí vyhnala slzy nenávisti.

Ach matko, jak jsi mohla…

Když se na chlapce podívala teď, mohla sotva mluvit. Ztuha přinutila čelist k pohybu, plíce k dýchání, rty k tomu, aby zformovala slova, která ji pálila v hrudi. Měl stejně uhlově černé oči jako ona, stejně inkoustově černé vlasy. Viděla v něm jejich matku tak zřetelně, až měla pocit, jako by se dívala do zrcadla. Ale za ní v něm, něco na tvaru Jonnenova nosíku, na linii jeho kulaťoučkých tváří…

Viděla jeho.

Scaevu.

„Jmenuju se Mia," vypravila ze sebe konečně. „Jsem tvoje sestra."

„Nemám žádnou sestru," prskl chlapec.

„Jonn…" Pak se Mia ovládla. Olízla si rty a ucítila slanou chuť. „Luciusi, musíme jít. Všechno ti vysvětlím, přísahám. Ale tady je nebezpečno."

„… *VŠECHNO BUDE DOBRÉ, DÍTĚ…* "

„… *dýchej klidně…* "

Mia sledovala, jak její démoni vklouzli do chlapcova stínu a pojídají jeho strach, stejně jako to vždycky dělali jí. Ale i když se mu panika z očí vytrácela, hněv sílil, zaťaté svaly v malých pažích se najednou napjaly proti těm jejím. Znovu sebou zaškubal, podařilo se mu uvolnit jednu ruku a tou se jí sápal po obličeji.

„Pusť mě!" vykřikl.

Mia sykla, když palcem našel její oko, zavrčela a odvrátila hlavu.

„Nech toho!“ vyštěkla a vzplanul v ní hněv,

„Pusť mě!“

„Jestli se neuklidníš sám, tak tě uklidním já!“

Mia ho prudce natlačila na stěnu potrubí a přimáčkla ho, zatímco kopal a prskal. Chápala jeho rozhořčení, ale popravdě neměla zrovna čas zabývat se pošramocenými city. Volnou rukou zatím uvolnila zbývající spony na zbroji, svlékla ze sebe dlouhé kožené řemeny, které držely její kyrys a nárameníky na svém místě, a nechala všechno spadnout na podlahu potrubí. Boty, cvočky pobitou koženou sukni a ošoupanou a zakrvácenou spodní tuniku si nechala. Použila popruhy, jeden na zápěstí a jeden na kotníky, a svázala svého bratra jako prase na porážku.

„Nech *m-ffll-ggmm!*“

Jonnenovy protesty byly umlčeny, když mu Mia zavázala další popruh přes pusu. Pak ho pevně popadla a podívala se mu přísně do očí.

„Budeme muset plavat,“ řekla. „Být tebou, neplýtvala bych dechem na křičení.“

Temné oči upíral na ni a třpytily se mu hněvem. Ale zdálo se, že má dost rozumu, aby se poddal, a konečně se zhluboka nadechl.

Mia je oba stáhla pod hladinu a plavala o život.

O půl hodiny později se vynořili ze safírově modré vody do vyzvánění zvonů.

Mia předtím držela Jonnena a proplavala skrz nesmírné nádrže pod arénou, skrz temné mekwerkové potrubí plné ozvěn, nadechovala se, kde mohla, a nakonec ji to vyplivlo do moře pár set metrů severně od přístavu Mečové ruky. Její bratr se na ni celou dobu mračil, svázaný na rukou, nohou i ústech.

Mie bylo dost nepříjemné svazovat někoho jako jarní jehně, ale netušila, co jiného by s ním měla provést. Ani náhodou ho nemohla nechat na podstavci pro vítěze společně s chladnoucími mrtvolami jeho táty a Duoma. Rozhodně ho nemohla někde nechat. Ale když spřádala plány s Ashlinn a Mercuriem, nevsadila by se, že se bude muset potýkat s devítiletým klukem potom, co mu přímo před očima zavraždila otce.

Jeho otce.

Ta myšlenka jí proplouvala za očima, příliš temná a těžká, aby se na ni soustředila moc dlouho. Odsunula ji stranou a zaměřila se na to, aby se dostala na mělčinu. Ash a Mercurio na ni čekali v rychlé galéře pojmenované *Píseň sirény*, zakotvené u Mečové ruky. Čím dřív se dostanou z Božího hrobu, tím lépe. Zprávy o zavraždění Scaevy se metropolí rozšíří rychle, a jestli to už Rudá církev neví, tak se brzy dozví, že jejich nejbohatší a nejmocnější patron je po smrti. Na Miinu hlavu už brzy začnou pršet sračky a nože.

Jak plavala směrem k dokům u Mečové ruky, viděla, že v ulicích v metropoli za ní propukl chaos. Katedrály vyzváněly hranu v celém Městě mostů a kostí. Lidé vylézali z taveren a činžáků, zmatení, rozhořčení a vyděšení, jak se povídačky o Scaevově smrti rozlévaly městem jako krev ve vodě. Legionáři byli všude a jejich zbroj se v tom ohavném světle sluncí leskla.

V tom všem zmatku a potížích si významně málo lidí všímalo umolousané a krvácející otrokyně pomalu plavající ke břehu se spoutaným klukem v náručí. Opatrně se proplétala mezi gondolami a loďkami kolébajícími se u přístavních mol Mečové ruky a pak se natáhla po stínu pod širokým dřevěným molem.

„Na chvíli nás schovám," zamumlala směrem k bratrovi. „Nic neuvidíš, ale potřebuju, abys byl statečný."

Chlapec se jen mračil, tmavé kudrny mu padaly do očí. Mia natáhla prsty a přetáhla stín sobě a Jonnenovi přes ramena. Vzhledem k tomu, že nad hlavou jim zářilo jasnosvětlo, dalo jí to opravdu zabrat – jasné světlo sluncí žhnulo. Ale i když byli její dva cestující u jejího bratra, stín pod Miou byl dvakrát tak tmavý než před Furianovou smrtí. Cítila, že temnotu svírá silněji. Pevněji. Že jí je blíž.

Vzpomněla si na vizi, kterou měla, když před očima uchváceného davu zabila Furiana. Na oblohu nad sebou, ne jasnou a oslepující, ale černočernou a zaplavenou hvězdami. A nad svou hlavou zářící dokonalou kouli.

Jako slunce, ale tak nějak… ne.

„Mnoho se stalo jednou. A budou znovu."

Nebo to tak ten hlas, který slyšela, říkal. Jako ozvěna opakoval slova přízraku se zbraněmi z hrobové kosti, který jí zachránil kůži v galantské nekropoli.

Mia nevěděla, co to znamená. Nikdy neměla mentora, který by jí ukázal, co to znamená být Temná. Nikdy nenašla odpověď na hádanku, co je vlastně zač. Nevěděla. *Nemohla* vědět. Ale věděla tohle stejně dobře, jako věděla, jak se jmenuje: od chvíle, kdy Furian zemřel její rukou, jí v žilách koluje nová síla.

Byla nějakým způsobem… *víc.*

Svět se ponořil do rozmazané černoty, když přes sebe přetáhla stínový plášť, a ona i její bratr se stali jen nevýraznými fleky na plátně světa. Jonnen mžoural ve tmě pod pláštěm, podezřívavě ji sledoval, ale prozatím jeho odpor skončil. Mia se řídila instrukcemi, které jí našeptávali pan Laskavý a Zatmění, pomalu lezla po žebříku obaleném vilejši nahoru na molo s Jonnenem pod paží. A tam se ve stínu lehkého rybářského trauleru skrčila a čekala se zkříženýma nohama, odkapávala z ní voda a paže měla omotané kolem bratra.

Pan Laskavý se zhmotnil ve stínu u Jonnenových nohou a lízal si průsvitnou tlapku. Zatmění se vyloupla z chlapcova stínu a její černá silueta se rýsovala proti trupu trauleru.

„… *VRÁTÍM SE…*" zavrčela ne-vlčice.

„… *budeš tu chybět…*" zívl ne-kocour.

„… *STEJNĚ JAKO TI BUDE CHYBĚT TVŮJ JAZYK, AŽ TI HO S RADOSTÍ VYRVU Z HLAVY…?*"

„Dost, vy dva," sykla Mia. „Buď rychlá, Zatmění."

„… *JAK JE LIBO…*"

Stínová vlčice se zatřásla a zmizela, vmáčkla se podél prasklin v prknech mola a podél přístavní zdi.

„… *nesnáším tu čubku…*" povzdechl si pan Laskavý.

„Jo, to už jsi říkal," zamumlala Mia. „Už asi tak tisíckrát."

„… *to už přece bylo víckrát, ne…?*"

I přes všechnu únavu se jí zkroutily rty do úsměvu.

Pan Laskavý pokračoval v nesmyslné očistě a Mia seděla se svým bratříčkem v náručí dlouhé minuty, svaly ji bolely, mořská voda ji štípala v ránách a nad hlavami jim žhnula tři slunce. Po utrpení v aréně byla unavená, pomlácená, krvácela z tuctu ran. Adrenalin vyplavený při jejím vítězství se pomalu vytrácel a nechával za sebou jen nesmírnou únavu. Toho obratu vybojovala dvě velké bitvy, pomohla svým přátelům gladiatii z Remusova kolegia uprchnout, povraždila tucty

lidí včetně Duoma a Scaevy, vyhrála největší turnaj v historii Republiky, všechny její plány vyšly.

Místo radosti ji však pomalu zaplavovala prázdnota. Vyčerpání, které jí roztříslo ruce. Toužila ležet v měkké posteli, kouřit doutník a vychutnat si chuť albariského zlatého vína na Ashlinniných rtech. Cítit, jak do sebe narážejí jejich kosti, a potom spát tisíc let. Ale pak, když shlédla na svého bratra, si uvědomila, že za tím vším, za touhou a únavou a bolestí, že cítí…

Hlad.

Bylo to podobné tomu, co cítila v přítomnosti lorda Cassiuse. Furiana. Cítila to, když toho chlapce poprvé spatřila na otcových ramenou na podstavci pro vítěze. Cítila to teď, když se na něj dívala – toužení skládačky, která hledá kousek sebe sama.

Ale co to znamená? ptala se.

A cítí Jonnen totéž?

„*… mám zlé tušení, mio…* "

Šepot pana Laskavého jí odtrhl oči z temena bratrovy hlavy. Stínový kocour přestal předstírat, že si čistí tlapku, a místo toho se z Jonnenova stínu upřeně zahleděl na Město mostů a kostí.

„Čeho bych se měla bát?" zamumlala. „Už je dokonáno. Když vezmu, co všechno se dělo, tak se to zas až tak moc neposralo."

„*… co na tom záleží, do jaké míry se něco posralo…?*"

„Říká někdo, kdo se vlastně nikdy neposral."

Pan Laskavý se podíval na chlapce.

„*… zdá se, že máme neočekávané zavazadlo…* "

Jonnen pod roubíkem cosi nesrozumitelně zahuhlal. Mia nepochybovala, že si myslí něco dost nelichotivého, ale nespouštěla oči ze stínového kocoura.

„Moc se bojíš," řekla mu.

„*… a ty zas moc málo…* "

„A čí je to chyba? *Ty* přece piješ můj strach."

Démon naklonil hlavu na stranu, ale neodpověděl. Mia tiše čekala a zpoza stínového závoje pozorovala město. Jeho zvuky byly pod pláštěm dost utlumené, barvy vybledlé, byla vidět jen mdlá bílá a terakotové šmouhy. Pořád však slyšela vyzvánění zvonů, dusot nohou a zděšené výkřiky v dálce.

„Konzul a kardinál zavražděni!“

„Vražedkyně!“ ozval se výkřik. *„Vražedkyně!“*

Mia pohlédla na Jonnena a spatřila, že na ni zírá s neskrývanou záští. Věděla, co si myslí, stejně jistě, jako kdyby to řekl nahlas.

Zabilas mého otce.

„Uvěznil naši matku, Jonnene,“ řekla mu. „Nechal ji umírat v agonii v Kameni mudrců. Zabil *mého* otce a stovky dalších. To si nepamatuješ, jak tě na podstavci pro vítěze hodil na mě, aby si zachránil vlastní prašivou kůži?“ zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Je mi to líto. Vím, že to je těžké pochopit, ale Julius Scaeva byl zrůda.“

Chlapec sebou najednou zazmítal, praštil ji čelem do brady. Mia se kousla do jazyka, zaklela, popadla bratra a pevně ho sevřela, když sebou začal znovu házet. Škubal sebou, napínal vodou nacucané popruhy, zraňoval se na kůži, jak se snažil se osvobodit. Ale i s tím vším vztekem to pořád byl jen devítiletý chlapec. Mia ho prostě držela tak dlouho, dokud mu nedošla síla, dokud konečně neochabl a nezačal naštvaně vzlykat.

Spolkla krev, kterou měla v ústech, a objala ho.

„Jednoho obratu to pochopíš,“ zamumlala. „Mám tě moc ráda, Jonnene.“

Ještě jednou se zazmítal a pak se uklidnil. V následujícím divném tichu Mia cítila, jak jí dolů po páteři přejel chlad. Naskočila jí husí kůže, její stín ztmavl a zpod prken pod nohama uslyšela vrčení.

„… *NEJSOU TAM…* “ prohlásila Zatmění.

Mia zamrkala a udělalo se jí trochu nevolno. Zamžourala v šeru a pak se podívala na rozmazaný obrys *Písně sirény*, která se zlehka pohupovala o několik mol vedle.

„Jsi si jistá?“

„… *PROHLEDALA JSEM TO OD PŘÍDĚ PO ZÁĎ. MERCURIO ANI ASHLINN NA PALUBĚ NEJSOU…* “

Mia ztěžka polkla, na jazyku ucítila slanou pachuť. V plánu bylo, že Ash a její bývalý učitel se setkají v božihrobské kapli, sbalí si věci, dostanou se do přístavu a počkají na Miu na palubě *Písně*. Vzhledem k tomu, jak dlouho jí trvalo proplavat z arény do oceánu a pak se dostat ke břehu…

„Už by tady měli být,“ zašeptala.

„… *hmmm…* " ozvalo se mumlání u jejích nohou. „… *cítíš to…?*"

„… Co mám cítit?"

„… *zdá se, že čichám… jak se něco posírá…?*"

Mia se na ten fór zamračila a přehodila si zmáčené vlasy přes rameno. Srdce jí bušilo rychleji, myšlenky běžely jako o závod. Nebylo možné, aby se Mercurio a Ash opozdili – vždyť jim všem šlo o život.

„Něco se jim stalo…"

„… *MÁM PROHLEDAT KAPLI A PAK SE K TOBĚ VRÁTIT…?*"

„Ne. Jestli je… Jestli jsou…" Mia se kousla do rtu a i přes únavu se vyškrabala na nohy. „Půjdeme společně."

„… *i s naším novým zavazadlem…?*"

„Nemůžeme ho tady jen tak nechat, pane Laskavý," štěkla Mia.

Ne-kocour vzdychl.

„… *a sere se to pořád dál…* "

Mia shlédla na svého bratra. Zdálo se, že je dočasně poražený a naštvaný, třásl se a v tmavých očích se mu honila mračna vzteku. Když měl teď ve svém stínu pana Laskavého, aspoň neměl strach. Mia se tedy postavila, pak vytáhla Jonnena nahoru, zkřivila obličej a přehodila si ho přes rameno. Byl těžký jako pytel brambor a jeho kostnaté lokty a kolena ji nepříjemně píchaly. Po měsících výcviku v Remusově kolegiu byla však Mia tvrdá jako ocel, a ačkoli byla zraněná, věděla, že chvíli ho nést dokáže. Nepravděpodobný čtyřlístek se pod Miiným stínovým pláštěm pohyboval pomalu a zvolna vyrazil po molu a pak po dřevěném chodníčku plném lidí a voda pod nimi mírně šplouchala.

Miini cestující ji šeptem navigovali a ona se kradla kolem hlídek legionářů a Luminatii, až se dostala do ulic za přístavem. Vzhledem k váze jejího bratra, která ji tížila na ramenou, její svaly sténaly bolestí na protest, když se proplétala bludištěm zadních uliček Božího hrobu. V žilách jí duněl puls a žaludek dělal pomalá, studená salta. Zatmění se plížila někde před nimi. Pan Laskavý stále cestoval s Jonnenem. Bez svých cestujících se Mia musela sama vypořádat s myšlenkami na to, co všechno mohlo zdržet Ash a Mercuria.

Luminatii?

Představení?

Co se mohlo stát?

Pro Bohyni, jestli se jim něco stalo kvůli mně…

Skupinka se kradla průchody a přes mostky a kanály, až se konečně dostali ke kovanému železnému plotu kolem městské nekropole. Miiny boty nevydávaly na štěrku skoro žádný zvuk, jednu ruku měla nataženou před sebou a poslepu šmátrala. Vyzvánějící zvony na katedrálách téměř přehlušily Zatmění, která ji šeptem naváděla skrz pokroucené brány do domů mrtvých z města, mezi řadami velkolepých mauzoleí a zatuchlých hrobek. V koutě staré části nekropole zarostlé plevelem prošla dveřmi s vyřezaným reliéfem lidských lebek. Za nimi čekala chodba vedoucí dolů mezi hroby.

Ocitnout se konečně z dosvitu těch příšerných sluncí bylo jako sladké požehnání. Pot ji pálil v ranách. Mia odhodila stínový plášť a shodila Jonnena z ramene. Byl maličký, ale u Bohyně, nebyl vůbec lehký a její nohy i páteř se prakticky rozplakaly úlevou, když ho položila na podlahu kaple.

„Rozvážu ti nohy," varovala ho. „Ale jestli se pokusíš zdrhnout, tak tě svážu ještě těsněji."

Chlapec pod roubíkem ani nepípl a potichu sledoval, jak si klekla a povolila mu popruh u kotníků. Viděla v jeho tmavých očích nedůvěru, nepolevující vztek, ale o náhlý útěk na svobodu se nepokusil. Mia provlékla popruh skrz pouta na jeho zápěstích, vstala a pokračovala v chůzi, chlapce za sebou táhla jako mrzutého psa na zmáčeném vodítku.

Tiše postupovala tunely ze stehenních kostí a žeber – pozůstatků bezejmenných a zoufalých občanů města, příliš chudých na to, aby si mohli dovolit vlastní hrob. Zatáhla za skrytou páku a otevřela tajné dveře v hromadě zaprášených kostí a konečně vklouzla do kaple Rudé církve za nimi.

Mia se kradla křivými chodbami lemovanými dlouholetými kostrami. Za ní se vlekl Jonnen a třeštil oči na kosti všude kolem nich. Vzhledem k tomu, jak byl obklopen smrtí, zůstával pan Laskavý v jeho stínu a jeho nejhorší strachy držel na uzdě, zatímco postupovali dále do kaple.

Chodby byly temné.

Tiché.

Prázdné.

Špatné.

Mia to vycítila téměř okamžitě. Ucítila to ve vzduchu. Slabý zápach krve nebyl v kapli naší Paní požehnané vraždy ničím neobvyklým, ale závan náhrobkové bomby a spáleného pergamenu rozhodně ano.

Kaple byla příliš tichá, vzduch příliš nehybný.

Mia si podezřívavě přitáhla Jonnena blíž k sobě a znovu jim přehodila přes ramena stínový plášť. Potácela se kupředu skoro poslepu. Zdálo se, že Jonnen v tom tichu dýchá až moc nahlas. Dlaň, v níž svírala jeho vodítko, jí zvlhla potem. Napínala uši, aby zaslechla i ten nejnepatrnější zvuk, ale zdálo se, že kolem je úplně pusto.

Mia se zastavila v chodbě obložené kostmi, chloupky vzadu na krku měla naježené. Věděla to, ještě než Zatmění varovně zavrčela.

„… *ZA TEBOU*…“

Dýka probleskla ze tmy, stříbrně se zaleskla, tmavá od jedu. Mia se ohnula, vlhké vlasy za ní zavlály jako dlouhá černá stuha, páteř se jí prohnula v dokonalém oblouku. Čepel jí proplula kolem brady, minula ji o vlásek. Volnou rukou se dotkla země, odrazila se zpátky do stoje, srdce jí bušilo jako zvon.

Myšlenky jí běžely jako o závod, zmateně krčila obočí. Pod svým stínovým pláštěm byla skoro slepá, to ano – ale stejně tak měl být okolní svět slepý vůči ní.

Slepý.

Bohyně.

Vykročil ze tmy, tiše, i když to byl hromotluk. Šedý kožený oděv se mu napínal přes ramena široká jak vrata do stodoly. U pasu mu visela jako vždy prázdná pochva na meč potažená černou kůží, v níž byl vyražen vzor soustředných kružnic připomínajících oči. Na předloktí měl třicet šest drobných jizev – jednu za každý život, který někomu vzal ve jménu Rudé církve. Oči měl mléčně bílé, ale Mia si všimla, že nemá obočí. Kdysi blonďatý ježek na hlavě byl černý, jakoby spálený, a z vousů upravených do čtyř ostrých hrotů zbyly jen čtyři zuhelnatělé uzlíky.

„Solisi.“

Obličej měl ovinutý stíny, slepé oči upíral ke stropu. Z pouzdra na zádech vytáhl dvě krátké dvoubřité zbraně, obě potřené tmavým jedem. A i když byla Mia schovaná pod pláštěm, promluvil přímo k ní.

„Ty zasraná zrádná pindo," zavrčel.

Mia zašátrala volnou rukou po dýce z hrobové kosti. Srdce jí pokleslo, když si uvědomila, že ji nechala zapíchnutou v hrudníku Juliuse Scaevy,

„A do prdele," zašeptala.

Kapitola 2

Hřbitovy

Ctihodný otec Rudé církve vyrazil kupředu se zdviženými zbraněmi.

„Říkal jsem si, jestli jseš tak pitomá, aby ses sem vrátila," zavrčel.

Mia sevřela vodítko ještě pevněji. Ucítila pohyb, ohlédla se přes rameno a spatřila štíhlého kluka s překvapivě modrýma očima, jak vystupuje ze stínů nekropole. Byl bledý jako smrt a oblečený v uhlově černém dubletu. V rukou se mu leskly dva děsivé nože, jejichž ostří bylo zčernalé jedem.

Pšt.

„No?" odfrkl si Solis. „Nic neřekneš, čubičko?"

Mia zůstala zticha a přemítala, jak ji Solis vůbec dokáže vycítit pod stínovým pláštěm. Možná ji slyšel? Možná z ní cítil krev a pot? Bez ohledu na to byla vyčerpaná, neozbrojená, zraněná – vůbec ne ve formě, aby bojovala. Pan Laskavý vycítil, jak se jejími vnitřnostmi rozlévá studený strach, vyklouzl z chlapcova stínu a vklouzl do jejího, aby ho vypil. A když démon opustit temnotu u chlapcových nohou, malý Jonnen nakopl Miu do holení a vyškubl ruce z jejího upoceného sevření.

„Jonnene!" vykřikla.

Chlapec se otočil a vystřelil pryč. Mia se po něm natáhla a zkusila ho chytit. A Solis jednoduše pozvedl zbraně, sklonil hlavu a zaútočil.

Mia sebou smýkla stranou, shahiidova čepel jí prosvištěla kolem tváře a Pšt se k ní přiblížil zezadu. Bleskově se otočila, odhodila stínový plášť a zpracovala místo toho stíny tak, aby se zamotaly kolem Pštových nohou. Zapotácel se, upadl a Mia se vyhnula dalšímu Solisovu výpadu. Pohlédla do temné chladné chodby za shahiidem a uviděla, že Jonnen běží zpátky tam, odkud přišli. Zaťala zuby a

vystoupila

do přítmí

za Solisovými zády

a vystřelila chodbou za svým bratrem.

„Jonnene, stůj!“

Zatmění varovně zavrčela a Mia se uhnula jednomu ze Solisových krátkých mečů, který k ní s hvízdnutím přilétl ze tmy. Narazil do zdi z kostí před ní, když dobíhala k ostré zatáčce, a zapíchl se do jedné věkovité lebky. Mia ho popadla, když se prosmýkla kolem, uvolnila ho, sevřela v levé ruce a běžela dál.

Jonnena, který rychle kmital svýma malýma nožkama, brzy dostihla. Když se k němu blížila chodbou, ohlédl se přes rameno a zrychlil. Ruce měl pořád ještě svázané, ale povedlo se mu odstranit roubík, takže když ho popadla a zvedla, křičel.

„Pusť mě, ty čubko!“ vykřikl a vztekle sebou házel.

„Jonnene, uklidni se!“ sykla Mia.

„Pusť mě!“

„… *pořád se ti líbí…?*“ zašeptal pan Laskavý z Miina stínu.

„… *KAŽDOU CHVÍLI MÍŇ A MÍŇ…* “ odvětila Zatmění a míhala se vpředu.

„… *aspoň teď víš, jaké city chovám já k tobě…* “

„Držte huby, vy dva!“ zalapala po dechu Mia.

Odrazila se od jedné zdi z kostí a zapotácela se kolem dalšího rohu, Solis a Pšt jí šlapali na paty. Mia vykopla dveře z hrobky ven, vyběhla nahoru po rozpadajících se schodech a zpět do záře tří žhnoucích sluncí. I když pan Laskavý hodoval na jejím strachu, cítila, že jí srdce div nevyskočí mezi žebry ven z hrudi.

Už tak strávila celý obrat tím, že bojovala o život – neměla sílu utkat se s plně ozbrojenou Čepelí Rudé církve, o bývalém shahiidovi písní Solisovi ani nemluvě. Nehledě na ohořelá obočí byl Solis se zbraní v ruce jedním z nejsmrtonosnějších mužů. Když se utkali naposled, usekl jí ruku přímo v lokti. Ani Pšt nebyl žádná bábovka, a ať už mezi ním a Miou panovalo v jejich akolytských časech jakékoli přátelství, zdálo se, že se už dávno vypařilo. V jeho očích byla někým,

kdo zradil Rudou církev a kdo si zaslouží jen pomalu a velmi bolestivě zavraždit.

Měli početní převahu. A při jejím současném stavu byli taky o třídu lepší.

Ale jak mě do háje může Solis vidět?

Mia vykročila skrz stíny, aby získala trochu náskok, ale kvůli třem žhnoucím sluncím nad hlavou a její únavě z velkých her se zvládla pohnout jen o pár metrů. Narazila holení do náhrobního kamene, zapotácela se a téměř upadla. Mohla si přes sebe znovu přetáhnout stínový plášť, ale zdálo se, že Solis ji dokáže vycítit nehledě na něj. A popravdě už byla příliš unavená, aby to zvládla všechno dohromady – zmítajícího se chlapce, zběsilou honičku, práci s temnotou. Očima zoufale hledala jakoukoli cestu ven.

Vyskočila na nízkou mramorovou hrobku a přehoupla se přes kovaný železný plot nekropole. Tvrdě dopadla na zem, zalapala po dechu a téměř znovu upadla. Nyní se nacházela na pozemcích Aaovy velké kaple postavené vedle příbytků mrtvých. Za kostelem viděla širokou dlážděnou ulici plnou lidí, lemovanou vysokými budovami s květinami za okny. Kaple samotná byla samý mramor a sklo a tři slunce nahoře na zvonici zrcadlila tři slunce nad nimi.

U Černé Matky, byla tak jasná, tak žhavá, tak…

„… *MIO, POZOR…!*“

Dýka vylétla z Pštovy natažené ruky a hvízdla směrem k jejím zádům. S výkřikem se otočila, čepel jí usekla pramen dlouhých černých vlasů a prolétla jí kolem zjizvené tváře, tak blízko, že ucítila jed, kterým byla natřená. Byl to škleb – rychle působící paralytický prostředek. Stačil by jediný pořádný škrábanec a byla by bezmocná jako novorozeně.

Chtějí mě živou, uvědomila si.

„Pusť mě, ty ničemnice!“ zařval její bratr a znovu sebou zazmítal.

„Jonnene, prosím…“

„Jmenuju se Lucius!“

Chlapec sebou pod Miinou paží šil a kopal a pořád se snažil vyprostit z jejího sevření. Podařilo se mu vykroutit ruku z promočených kožených pout na zápěstí, zalapal po dechu a hodil je Mie do obličeje. A jako by slunce zmizela z oblohy, celý svět najednou zčernal.

V té náhlé tmě se zapotácela. Botou narazila do rozbité kočičí hlavy a nohy se pod ní podlomily. Mia zaťala zuby a narazila do země, sykla bolestí, když si rozedřela kolena a lokty do krve. Její bratr také upadl a vykřikl, když se kutálel po nemilosrdném štěrku, dokud se nezastavil.

Chlapec se zvedl. Ten, kterého dlouho považovala za mrtvého. Ten, kterého nedávno vyrvala ze spárů muže, jehož měl nenávidět.

„Vražedkyně!" křičel chlapec. *„Vražedkyně je tady!"*

A vystřelil do ulice, jak nejrychleji dovedl.

Mia usilovně zamrkala, zavrtěla hlavou – slyšela, jak Jonnen křičí za běhu, ale neviděla vůbec nic. Vtom si uvědomila, že se Jonnenovi nějak povedlo přetáhnout jí stíny přes oči a naprosto ji tím oslepit. Byl to trik, který se nikdy nenaučila, nikdy ho nevyzkoušela, a kdyby se doteď nechoval jako pěkný zmetek, obdivovala by jeho kreativitu.

Ale se stíny mohla pracovat stejně dobře jako Jonnen a smrt jí šlapala na paty. Mia zkroutila prsty, až byly jako paňáty, odtrhla si temnotu z očí zrovna v momentě, kdy ctihodný otec a jeho tichý společník přeskočili plot a dopadli na pozemek u kostela vedle ní.

Mia se vyhrabala na nohy a usilovně mrkala, jak se jí vracel zrak. Připadalo jí, že má ruce z rosolu. Nohy se jí klepaly. Otočila se, aby čelila Solisovi a Pštovi, ale pomalu nebyla schopná pozvednout meč, který ukradla. Její stín se jí svíjel kolem vysokých kožených bot a její sokové se rozestavili kolem ní.

„Zavolejte stráže!" křičel Jonnen z ulice za nimi. *„Vražedkyně!"*

Občané se otáčeli a přemýšleli, co se to děje. Ze dveří Aaovy kaple vyšel kněz oděný do posvátného roucha. Skupina itreyských legionářů na druhé straně bloku otočila hlavy za chlapcovými výkřiky. Ale tomu Mia nemohla věnovat žádnou pozornost.

Solis zaútočil na její hrdlo, jeho čepel připomínala rozmazanou šmouhu. Byla zoufalá a posílená novou temnou silou, který jí proudila žilami, natáhla se a zamotala Solisovi nohy do jeho vlastního stínu dřív, než se k ní stačil dostat. Solis si frustrovaně odfrkl a minul. Pšt vrhl další nůž a Mia vykřikla, odrazila ho ve vzduchu ukradeným mečem v zoufalé snaze vyrovnat síly, než se Solisovi podaří vymotat se z její stínové pasti.

Pšt tasil rapír, odrazil její výpad, ocel třeskla o ocel. Mia se s ním krátce přátelila jako akolytka v síních Tiché hory. Věděla, odkud po-

chází, čím byl předtím, než se přidal k církvi, proč nikdy nemluvil. Ne proto, že by mu chyběl jazyk, ale proto, že mu majitelé hampejzu, kam ho prodali jako dětského otroka, vytrhali všechny zuby, aby mohl lépe sloužit jejich klientům.

Mia se cvičila v umění meče od svých deseti let. V té době byl Pšt na kolenou a loktech na hedvábném povlečení. Pravda, oba trénovali pod Solisovým vedením a Pšt předvedl, že se zbraní není žádný zelenáč. Ale v posledních několika měsících trénovala Mia pod bičem Arkadese, Rudého lva Itreye – byla vycvičená v umění gladiatii jedním z nejlepších šermířů, jaký kdy žil. A i když byla znavená, krvácela a byla potlučená, svaly měla pořád ještě silné a stisk pevný, stále zvládala všechno to, co nadrilovala během dlouhých hodin pod žhnoucími slunci.

„Stráže!" ozval se Jonnen. „Je *tady*!"

Mia udělala nízký výpad, donutila Pšta ustoupit stranou, její čepel hvízdla vzduchem. Její protivník se pohyboval jako tanečník, modré oči se mu třpytily. Mia pozvedla svou zbraň a naznačila další výpad. Hbitě však kmitla botou, nabrala trošku hlíny ze země – starý trik gladiatii – a kopla ji Pštovi přímo do obličeje.

Zavrávoral dozadu a Mia ho sekla přes celý hrudník, chybělo jen pár centimetrů a zasáhla by žebra. Jeho dublet i maso pod ním se rozestoupily jako voda, on však nevydal ani hlásku. Zavrávoral dozadu, jednu dlaň si tiskl na ránu a Mia zatím pozvedla zbraň ke smrtící ráně.

„… *MIO*…!"

Otočila se, zalapala po dechu a jen tak tak odrazila sek, který by jí jinak rozpůlil hlavu vedví. Solis se vysekal ze svých bot, nechal je zamotané v chapadlech svého vlastního stínu a zaútočil na Miu bosý. Střetl se s ní, vyhodil ji do vzduchu a ona si rozedřela záda a stehna do krve, když přistála na štěrku. Vyhrabala se zpátky na nohy s černou kletbou na rtech a odrážela Solisovy útoky na svou hlavu, krk a hrudník. Zaútočila, zmáčená potem a zoufalá, dlouhé černé vlasy měla přilepené na kůži a pan Laskavý i Zatmění dělali, co mohli, aby ujídali její strach.

„Stráže!"

Čepel Rudé církve, které nyní čelila, nebyla žádný zelenáč, to rozhodně ne. Tohle byl ten nejsmrtonosnější šermíř v celé kongregaci.

A Miu tu nemohly zachránit žádné laciné triky, které se naučila v aréně. Jenom zručnost. A ocel. A čirá vůle.

Udeřila zpátky na Solise, jejich zbraně o sebe pronikavě zvonily pod žhnoucími slunci. Mhouřil své bílé oči a upíral je kamsi do prázdna nad jejím levým ramenem. I přesto se slepý muž pohyboval, jako by každý její pohyb předvídal dlouho dopředu. Tlačil ji zpátky. Zasypával ji výpady. Unavoval ji.

Lidé z ulice se nyní shromáždili u kaple, přitahovaní Jonnenovými výkřiky jako mouchy k mrtvole. Chlapec stál uprostřed hlavní ulice a mával na skupinu legionářů, kteří *dusdusdusdusali* směrem k nim. Mia byla unavená, zesláblá, v početní nevýhodě – měla jen pár chvil, než se celá situace překlopí do pěkných sraček.

„Kde jsou Ashlinn a Mercurio?" chtěla vědět.

Solisova čepel jí prolétla kolem brady a on se usmál. „Jestli bys ráda svého starého učitele ještě někdy viděla živého, holčičko, tak bys měla radši pustit tu ocel a jít se mnou."

Mia přimhouřila oči a zaútočila na hromotlukova kolena.

„Neříkej mi holčičko, ty bastarde. Ne jako by to slovo mělo něco společného s ‚hovnem'."

Solis se rozesmál a zaútočil na ni tak, že jí málem usekl hlavu. Uhnula do strany, zpocená ofina jí visela do očí.

„Možná že slyšíš jenom to, co chceš slyšet, holčičko."

„Jo, teď se směj," zasípala. „Ale co budete dělat bez svého milovaného Scaevy? Až se vaši ostatní patroni dozví, že zachránce zasrané Republiky zahynul rukou jedné z vašich Čepelí?"

Solis naklonil hlavu na stranu a usmál se ještě víc, až se Mie zastavilo srdce.

„On zahynul?"

„Stůjte! Ve jménu Světla!"

Legionáři se vyhrnuli bránou u kaple, všichni v lesklém brnění a s krvavě rudými chocholy na helmách. Pšt byl na kolenou, škleb z Miiny ukradené zbraně ho utlumil a znehybněl. Mia a Solis ztuhli a jejich meče znehybněly, zatímco se legionáři rozestupovali po dvoře. Centurion, který je vedl, byl statný jako hromada cihel, měl huňatá obočí a hustý plnovous ježící se zpod naleštěné helmy.

„Odhoďte zbraně, občané!" vyštěkl.

Mia pohlédla na centuriona, na ozbrojence kolem nich, na kuše namířené přímo na její zvedající se hruď. Jonnen se protlačil mezi vojáky, ukázal přímo na ni a zaječel, jak nejhlasitěji dovedl.

„To je ona! Zabte ji!"

„Zpátky, kluku!" prskl centurion.

Jonnen se na něj zaškaredil a vztyčil se do své plné výšky.*

„Jsem Lucius Atticus Scaeva," vyštěkl. „Prvorozený syn konzula Juliuse Maxmilianuse Scaevy. Tahle otrokyně zavraždila mého otce a já vám *nařizuji*, abyste ji zabili!"

Solis mírně naklonil hlavu do strany, jako by si toho pacholka všiml poprvé. Centurion povytáhl jedno obočí a prohlížel si mladého pána od hlavy k patě. I přes jeho pošramocený vzhled, špínu na obličeji a skrznaskrz promočené oblečení nebylo možné přehlédnout, že je oděný do zářivé purpurové – barvy itreyské šlechty. Ani to, že se mu na krku houpe přívěsek se třemi slunci, znak legie Luminatii.

„*Zabte ji!*" křičel chlapec a dupl nohou.

Muži s kušemi zmáčkli spouště ještě pevněji. Centurion se podíval na Miu a nabíral dech, aby vykřikl.

„Pa…"

Na shromáždění se rozlil chlad – na legionáře, vrahy, na lidi shromážděné v ulici za nimi. I když bylo horko, Mia cítila, jak jí naskočila husí kůže. Za vojáky se zvedl povědomý tvar v plášti a kapuci, který v inkoustově černých rukou svíral dvojici mečů z hrobové kosti – stejná postava, která jí zachránila život v galantské nekropoli.

„*Hledej Korunu Měsíce.*"

Obličej té bytosti byl skrytý v záhybech pláště. Mie se dech srážel u rtů v bílých obláčcích, a i když bylo vedro, zjistila, že se třese zimou.

Postava beze slova zaútočila na nejbližšího vojáka a její meč z hrobové kosti rozťal jeho kyrys vedví. Ostatní legionáři zděšeně vykřikli a namířili kuše na útočníka. A jak se postava proplétala mezi nimi a čepele se blýskaly, vypálili. Šipky z kuší zasáhly cíl, zavrtaly se postavě do břicha a do hrudi. Ale zdálo se, že ji ani v nejmenším nezpomalují. Dav v ulici začal panikařit, jak se postava otáčela a proplétala mezi vojáky a sekala je na kousky, až pršela krev.

---

* Sto třiceti centimetrů.

Mia se i přes únavu pohybovala rychle a popadla zmítajícího se bratra za límec. Solis se k ní rozeběhl po polámaných kočičích hlavách a zaútočil a Mia pozvedla svou zbraň, aby útok zablokovala. Shahiidovy pohyby byly smrtelně rychlé, prostě dokonalé. A ač se snažila, jak mohla, i když byla rychlá, jeden sek odrazit nedokázala a ucítila, jak ji zasáhl do ramene.

Mia sebou smýkla do strany, upustila ukradenou zbraň a vykřikla. Během několika vteřin cítila, jak jí žilami proudí škleb, jak se jí z rány šíří otupující chlad, jak se jí rozlévá po paži. Úsilím zamručela, vystřelila ruku nahoru a znovu zamotala Solisovy nohy do stínů a pak upadla na záda s bratrem přitisknutým k hrudi. Shahiid se zapotácel, zaklel, pokusil se vyrvat své bosé nohy z jejího sevření. Pan Laskavý a Zatmění se zhmotnili na kameni mezi nimi, stínový kocour syčel a naježil se a vrčení stínové vlčice se ozvalo jakoby ze země.

„… *zpátky, bastarde…*“

„… *NEDOTKNEŠ SE JÍ…*“

Tajemná postava za Miou dokončila svou pochmurnou práci. Pozemek u kostela připomínal podlahu na jatkách, všude byly rozházené kusy legionářů, okolostojící zděšeně prchali. Z postavy s meči z hrobové kosti odkapávala krev. Přešla po kočičích hlavách, stanula nad padlou dívkou a namířila meč na Solisův krk. Ctihodný otec Rudé církve se tvářil nevzrušeně i přes to, že proti němu stály tři stínové bytosti. Cenil zuby a mezi nimi visely obláčky bílého dechu.

Postava promluvila hlasem zbarveným podivnou ozvěnou.

„Matka se v tobě zklamala, Solisi.“

„Kdo jsi, démone?“ chtěl vědět.

„Ty jsi *VÁŽNĚ* slepý,“ odpovědělo to. „Ale až se rozetmí, tak uvidíš.“

Postava si klekla vedle Mii. Pravou ruku necítila a byla sotva schopná zvednout hlavu. Ale pořád svírala bratra jako o život – po vší té krvi a kilometrech a letech by se propadla, že se dostala tak daleko a zjistila, že žije, jen aby ho následně hned ztratila. V tuto chvíli, v přítomnosti podivného přízraku a krvavého vraždění, kterého se právě dopustil, se zdálo, že je Jonnen zkamenělý strachy.

Postava natáhla jednu ruku. Byla černá a lesklá, jako by ji někdo namočil do čerstvé barvy. Když se dotkla jejího poraněného ramene,

ucítila Mia bodnutí bolesti, ledové a černé, až k srdci. Sykla a zem pod ní se zhoupla, pocítila závrať a svět se s ní začal točit.

Prostoupil jí smutek. Bolest. A nekonečný osamělý chlad.

Cítila, že padá.

A pak necítila vůbec nic.

Kapitola 3

Žhavý uhlík

Mercurio se vzbudil ve tmě. Hlava ho bolela, jako by flámoval tři obraty v kuse, nicméně si na žádnou nedávnou pijatyku nevzpomínal. Bolela ho čelist a na jazyku cítil chuť krve. Zasténal, pomalu se posadil na posteli plné měkkých šedivých kožešin a zvedl si ruku k čelu. Vůbec netušil, kde by mohl být, ale něco… možná to, co cítil ve vzduchu, ho vrátilo zpět do mladých let.

„Ahoj, Mercurio."

Otočil se doleva a spatřil u své postele sedět starou ženu. Zdálo se, že je podobného věku jako on, dlouhé šedivé vlasy měla zapletené do úhledných copů a stočené. Na sobě měla tmavě šedý šat a chladné modré oči se jí ukrývaly v záhybech hlubokých vrásek. Na první pohled by si ji člověk nejspíš představil v houpacím křesle u krbu, kolem ní několik veselých vnoučat a na jejím koleni starého psa. Ale Mercurio věděl, co je ve skutečnosti zač.

„Nazdar, ty stará zabijácká čubko."

Drusilla, Paní Čepelí, se usmála v odpověď.

„Tys měl vždycky jazyk ze zlata, můj milý."

Žena zvedla šálek kouřícího čaje z podšálku, který měla na klíně, a pomalu si usrkla. Upírala oči na Mercuria, který se rozhlížel po místnosti, zhluboka dýchal a konečně mu došlo, kde se nachází. Píseň sboru visela v chladném temném vzduchu. Cítil svíčky a kadidlo, ocel a kouř. Vzpomněl si na představené, kteří na něj dotírali v božihrobské kapli. Škrábnutí otrávenou čepelí, kterou v ruce držela Pavoukobijka. Uvědomil si, že krev, kterou cítí v ústech, je prasečí.

Přivedli mě zpět do Tiché hory.

„Vypadá to tu pořád stejně," povzdechl si.

„Znáš mě, miláčku. Nikdy jsem nebyla moc extravagantní."

„Když jsem byl v téhle posteli naposled, tak jsem ti říkal, že je to opravdu naposled," řekl Mercurio. „Kdybych ale býval věděl, že toužíš po repríze…"

„Ale prosím tě," povzdechla si. „Ve svém věku bys potřeboval kladku, aby se ti postavil. A tvoje srdce to málem nevydrželo, ani když nám bylo dvacet."

Mercurio si nemohl pomoct a usmál se.

„Rád tě vidím, Sillo."

„Kéž bych mohla říct totéž." Paní Čepelí zavrtěla hlavou a vzdychla. „Ty zmatený starý troubo."

„Tos mě nechala dotáhnout až do Tiché hory, jen abys mi vynadala?" Mercurio se natáhl po svém kabátu, ve kterém měl kuřivo, ale zjistil, že nemá ani jedno, ani druhé. „Mohlas mě klidně vykrákat v Božím hrobě."

„Co sis myslel?" udeřila na něj Drusilla a odložila čaj. „Když jsi pomáhal té pitomé holce s jejími pitomými plány? Uvědomuješ si, cos napáchal?"

„Nejsem zas až takový idiot, Sillo."

„Ne, jsi božihrobský biskup!" Drusilla vstala, začala přecházet podél postele a v očích se jí blýskalo. „Roky věrné služby. Přísaha Černé Matce. A přesto jsi pomohl Čepeli církve porušit Rudý slib a zavraždit jednoho z našich vlastních patronů!"*

---

* Jak si nejspíš pamatujete, milí přátelé, dokonce i zabijáčtí bastardi z Rudé církve dodržují jistý kodex, známý jako Rudý slib. Jeho hlavní zásady jsou následující:

- Nevyhnutelnost – žádná zakázka přijatá Rudou církví nikdy nezůstala nesplněna.
- Posvátnost – současný zákazník církve nemůže být zároveň vybrán jako oběť církve.
- Tajnost – církev se nezajímá o totožnost zákazníků.
- Věrnost – Čepel slouží v daném čase pouze jednomu zákazníkovi.
- Hierarchie – všechny zakázky musí být schváleny Pánem/Paní Čepelí nebo ctihodným otcem / ctihodnou matkou.

Měli bychom poznamenat, že od doby, co Rudý slib platí, ho nikdy žádná Čepel neporušila. Následovníci kultu Paní požehnané vraždy ho považují za Velmi Zásadní Záležitost a jsou ochotní udělat neuvěřitelné věci, jen aby ho

„Ach, Bohyně, nehraj tu na mě zhrzenou oddanou následovnici kultu," zavrčel Mercurio. „Je jasné jak facka, že ty a tvoje hnízdo hadů jste chtěli mít kardinála Duoma mrtvého. Všichni jste se se Scaevou šmajchlovali dlouhé roky. Věděl to lord Cassius? Anebo to bylo něco, cos dělala ty společně s ostatními za jeho zády?"

„Zrovna ty mi mluv o nějakých spiknutích, miláčku."

„Jak by asi zareagoval zbytek kongregace, kdyby to věděli, Sillo? Že představení se rádi nechají ojebávat naším milovaným senátorem lidu? Že z rukou Niah na této zemi se stali mazlíci nějakého zasraného tyrana?"

„Měla jsem tě za tu zradu *zabít*," zavrčela Drusilla.

„A přesto si nemohu nevšimnout, že nejsem mrtvý." Podíval se pod přikrývku. „Ani že nejsem bez kalhot. Jsi si jistá, že tu nejsem kvůli dalšímu kolu? Naučil jsem se pár triků od té doby, co…"

Drusilla mu na hlavu hodila šedivý hábit.

---

neporušili. Jeden známý příběh o oddanosti vypráví o Čepeli známé jako Forde, která byla pověřena zavražděním Agvalda III., krále Vaanu.

Agvald si mnohem víc liboval v přepychu než v řízení vlastního království a jeho poddaným se po celkem dlouhé době podařilo konečně shromáždit dost peněz na to, aby ho nechali profesionálně oddělat. A tak se během nikdynoci, kdy král slavil třicáté narozeniny, Forde dostala do jeho komnat a čekala tam ve tmě na svou kořist.

Agvald se své narozeniny rozhodl oslavit ve velkém stylu. Po dlouhé pitce se svými dvořany se odebral do svého budoáru se šesti konkubínami a celým seletem. Během nezřízeností, které následovaly, se Agvald pokusil pojídat žebírka, zatímco ho zároveň obšťastňovaly jeho tři oblíbené konkubíny. Bohužel tento kousek vyžadoval více koordinace, než předpokládal, a na rozdíl od konkubín dobrý král vdechl, když měl polykat.

Agvald se zhroutil na podlahu, držel se za krk a pomalu modral. Forde se zjevila ze stínů a za přihlížení ohromených konkubín mlátila krále do zad tak dlouho, dokud žebírko způsobivší potíže nebylo vykašláno přes celou ložnici. Forde nabídla vděčnému králi pohár vody a uklidnila jeho pocuchané nervy. A jakmile byl panovník dostatečně klidný, bodla ho Čepel šestkrát do srdce a pak ho ještě podřízla od ucha k uchu.

„Proč?" vykřikla jedna z vyděšených konkubín. „Proč jsi mu zachránila život, jen abys ho pak zabila?"

Čepel se rychle podívala na vepřové žebírko a pokrčila rameny.

„Ten slib jsem měla splnit já."

„Jsi tu, abys posloužil jako červ, kterým jsi."

„… Jako návnada?" Mercurio zavrtěl hlavou. „To si opravdu myslíte, že je tak hloupá, aby šla za mnou? Po tom, čím si prošla, po tom, co všechno…"

„Vím, kdo je Mia Corverová," štěkla Drusilla. „Je to dívka, která se vzdala veškerých možností žít normální život nebo být šťastná, jen aby pomstila své rodiče. Prodala se do otroctví a rozehrála takovou hru, jakou by i největší cvok považoval za vrchol šílenství, jen aby získala jedinou šanci zabít muže, kteří zničili její domov. Nemá strach. Její bezhlavost nezná hranic. Takže jestli jsem se o naší malé Vráně něco dozvěděla, tak je to tohle: neexistuje nic, co by pro svou rodinu neudělala. *Nic.*"

Žena se naklonila nad postel a upřeně se starému muži zahleděla do očí.

„A ty, drahý Mercurio, jsi pro ni otcem víc, než kdy byl její vlastní otec."

On jí pohled oplácel a neříkal nic. Polykal sliny, které mu zaplavovaly ústa. Paní Čepelí se usmála a naklonila se o kousek blíž. Pod jizvami způsobenými časem pořád viděl její krásu. Vzpomněl si na poslední nikdynoc, kterou spolu v téhle komnatě strávili, před všemi těmi lety. Pot a krev a sladký, sladký jed.

„V Hoře se můžeš pohybovat volně, jestli chceš," řekla Drusilla. „Jsem si jistá, že si pamatuješ, kde co je. Kongregace byla informována o tvé zradě, ale nedotknou se tě. Momentálně tě potřebujeme živého. Ale prosím, nesnaž se tahat za nitky přátelství tím, že budeš dělat ještě větší pitomosti než dosud."

Drusilla sáhla pod přikrývku mezi jeho nohy a zmáčkla ho tak silně, až zalapal po dechu.

„Koneckonců, bez nich může být muž naživu taky."

Držela ho ještě chvilku a pak své ledové sevření uvolnila. Se rty pořád zkroucenými v úsměvu matróny sebrala šálek s podšálkem, otočila se a vydala se ke dveřím komnaty.

„Drusillo."

Paní Čepelí se ohlédla přes rameno. „Ano?"

„Ty jseš fakt kunda, víš to?"

„Tys byl vždycky lichotník." Otočila se k němu a úsměv jí zmizel

z tváře. „Ale muž jako ty by měl dobře vědět, kam ho lichocení ženě jako já může přivést."

Když odešla, Mercurio zíral do šera a vrásčité čelo měl nakrčené obavami.

„Jo," zamumlal. „Do pěkných sraček."

Skrýval se v komnatě ještě několik hodin a ošetřoval svou bolavou hlavu a pošramocené ego. Ale nakonec ho přemohla nuda, a tak si oblékl šedivý hábit, který mu dala Drusilla, a kolem pasu si ho stáhl tenkým proužkem kůže. Neobtěžoval se tím, že by se snažil něčím se ozbrojit – Mercurio věděl, že jedinými způsoby, jak se dostat z Tiché hory, jsou dvoutýdenní putování přes ashkahské Šepotající pustiny, skrz krvavý bazének mluvčího Adonaie nebo skokem přes zábradlí Oltáře oblohy do beztvaré noci za ním.

Uprchnout odsud bez pomoci nebo bez křídel bylo nemožné.

Vyšel z komnaty, opíral se o hůl, kterou mu (celkem hlubokomyslně) dali, a vydal se do šera Tiché hory. Ledově modré oči, jež se zdály být zrozené ke kabonění a mhouření, sledovaly temnotu kolem něj. Zpěv nehmotného sboru byl nenápadně slyšet nikde a zároveň všude. Chodby z černého kamene byly osvětlené falešným slunečním světlem pronikajícím skrz vitrážová okna a zdobily je groteskní sochy z kostí a kůže. Každý centimetr zdí pokrývaly složité spirálovité vzory, které jednoho přiváděly k šílenství.

Jakmile Mercurio vkročil na kamennou podlahu před Drusillinou komnatou, ucítil přítomnost zahalené postavy, která ho v šeru sledovala. Bezpochyby jedna z Drusilliných Rukou, která ho měla během jeho pobytu pronásledovat jako stín.* Ignoroval postavu, šel si po

---

* Nejspíš si pamatujete, že služebníci Paní požehnané vraždy se dělí do dvou hlavních kategorií – Čepele, kteří slouží jako nájemní vrazi v Republice, a Ruce, kteří dělají téměř všechno ostatní. I když se mnozí přidají k řádu Temné Matky s tím, že budou jejím jménem páchat krvavé vraždy, jen málo z nich disponuje jedinečnou kombinací schopností, bezcitnosti a šílenství, které jsou potřeba, aby se člověk stal profesionálním zabijákem.

Většina lidí, kteří se stanou členy církve, skončí jako logistická nebo administrativní podpora, což není moc romantické a těžko je to něco, o čem někdo sní

svých a poslouchal, jak se plíží za ním. Jeho stará kolena vrzala, jak sestupoval dolů po schodech, ubíral se chodbami a temným labyrintem, dokud konečně nedospěl do Síně chvály.

Rozhlédl se po obrovském prostoru a i po těch letech byl nucen obdivovat, jak je to tu velkolepé. Nesmírné kamenné sloupy byly uspořádané do kruhu, kamenné lomenice vyřezané přímo do nitra hory byly vysoko nad ním. Jména nespočetných obětí církve byla vytesána do žuly u jeho nohou. Neoznačené hrobky věrných lemovaly zdi.

Prostoru vévodila obrovitá socha samotné Niah. Zdálo se, že černýma očima sleduje Mercuria, který přistoupil blíž a v umělém světle mhouřil oči. V rukou držela váhy a děsivý meč, tvář měl krásnou, klidnou a chladnou. Na ebenových šatech se jí třpytily klenoty připomínající hvězdy na temnotmavé obloze.

Ta, která je všechno a nic.

Matka, panna a vládkyně.

Mercurio se dotkl svých očí, rtů a srdce a vzhlédl ke své bohyni zachmuřenýma očima. Jak tam tak postával v síni, vešel do ní zespodu po schodech hlouček akolytů. Vrhali na starého biskupa opatrné pohledy, když ho míjeli, a s tím jeho se střetli jen krátce. Hladká pleť, zářící oči a čisté ruce, ani jednomu z nich ještě nebylo dvacet. Od pohledu noví akolyté, kteří teprve začali svůj výcvik.

Posmutněle sledoval, jak odešli. Vzpomínal na své vlastní učení v těchto zdech, na svou oddanost Matce noci. Jak dávno se to teď zdálo, o kolik chladnější teď uvnitř byl. Kdysi býval samý oheň. Dýchal ho. Krvácel ho. Plival ho. Ale nyní v něm doutnal už jen jediný uhlík a ten hořel pro ni – pro tu usoplenou namyšlenou šlechtickou čubku, která před lety přišla do jeho obchodu se stříbrnou broží ve tvaru vrány v ruce.

On si nikdy čas na rodinu neudělal. Žít jako Čepel Matky znamenalo žít se smrtí – s vědomím, že každý obrat může být tím posled-

---

a o čem se vypráví. Avšak očekávaná délka života Čepelí je zhruba dvacet pět let, zatímco většina Rukou stihne odejít do důchodu.

Byli byste radši, aby se o vás psaly knihy, nebo byste raději žili tak dlouho, abyste si mohli přečíst knihy o ostatních, milí přátelé?

Málokdy nám je dopřáno obojí.

ním. Nezdálo se fér mít manželku, když by pravděpodobně skončila jako vdova, ani udělat si dítě, které by nejspíš někdo vychoval jako sirotka. Mercurio si nikdy nemyslel, že bude cítit potřebu mít děti. Kdybyste se ho zeptali, proč se před mnoha lety postaral o tu chudinku s havraními vlasy, nejspíš by zamumlal cosi o jejím nadání, pevné vůli a záludnosti. Vysmál by se vám, kdybyste mu řekli, že on potřeboval ji stejně, jako ona potřebovala jeho. Podřízl by vám krk a pohřbil by vás hluboko, kdybyste mu pověděli, že ji má rád jako dceru, kterou nikdy neměl.

Ale hluboko v kostech, dokonce i poté, co by vás oddělal, by věděl, že jste měli pravdu.

A tak tu byl. Červ na Drusillině háčku. I když říkal ledacos, věděl, že Paní Čepelí mluví pravdu – Mia ho měla ráda jako vlastního otce. Nikdy by ho tu nenechala zemřít, ne kdyby věděla, že má šanci ho zachránit. A když se v jejím stínu vozili ti zpropadení démoni a ujídali její strach, měla Mia *vždycky* pocit, že nějaká šance existuje.

Starý muž pohlédl na žulovou sochu nad sebou. Na meč a váhy v jejích rukách. Na ty nemilosrdné černé oči, které na něj upírala.

„Kde do prdele jsi?“ zašeptal.

Opustil síň. Drusillina Ruka si od něho držela uctivý odstup, zatímco se prodíral bludištěm hory a zvuk ťukání jeho hole o černý kámen se jasně nesl kolem. Když došel do cíle, bolela ho kolena – nepamatoval si, že by tady bývalo tolik schodů. Před ním se tyčily dvojité tmavé dřevěné dveře. Každé křídlo muselo vážit přinejmenším tunu, on však natáhl jednu sukovitou ruku, strčil do nich a snadno je otevřel.

Ocitl se na podestě nad lesem ozdobných regálů uspořádaných jako zahradní bludiště. Rozpínaly se v tak rozlehlém a tmavém prostoru, že do krajů nešlo dohlédnout. Na každé polici byly knihy všech tvarů a velikostí a obsahů. Zaprášené svazky, pergamenové svitky, ubohé sešity a všechno mezi tím. Velké athenaeum bohyně smrti, obydlené memoáry králů a dobyvatelů, teorémy kacířů, mistrovskými díly šílenců. Mrtvé knihy, ztracené knihy a knihy, které nikdy neexistovaly – některé shořely na hranicích věřících, některé prostě spolkl čas a jiné bylo jednoduše příliš nebezpečné napsat.

Nekonečné nebe pro jakéhokoli čtenáře a živoucí peklo pro kteréhokoli knihovníka.

„No tedy," ozval se krákavý dutý hlas. „Podívejme, koho nám to strupovití psi přivlekli."

Mercurio se otočil a spatřil starého Liisijce v ošuntělé vestě opírajícího se o vozík naložený knihami. Z hlavy mu do stran trčely dva chomáče vlasů a hákovitý nos mu zdobily brýle tlusté jako prst. Záda měl tak ohnutá, že vypadal jako chodící otazník. V bezkrevných rtech svíral pomalu hořící úzký doutník.

„Nazdar, kronikáři," řekl Mercurio.

„Jsi daleko od Božího hrobu, biskupe," zavrčel Aelius.

Kronikář přistoupil blíž, narovnal se před Mercuriem a zlostě se na něj zahleděl. Jak tam stáli tváří v tvář, zdálo se, že Aelius je čím dál vyšší a že se jeho stín prodlužuje. Ve vzduchu se chvěl nějaký podivný proud a Mercurio zaslechl, jak se mezi regály pohybují obrovité věci. Přibližovaly se.

Aeliusovy tmavé oči planuly, jak hleděl do Mercuriových, a jeho hlas byl s každým slovem tvrdší a chladnější.

„Jestli ti po tom všem ještě pořád můžu říkat ‚biskupe', o to jde," prskl. „Myslel jsem si, že se budeš stydět ukázat ksicht venku z komnaty po tom, cos provedl. A už vůbec jsem nečekal, že by ses táhl sem dolů. Co přivádí tvou zrádcovskou kůži do knihovny Černé Matky?"

Mercurio ukázal na vždy přítomný náhradní doutník za kronikářovým uchem.

„Kuřivo?"

Aelius se chvilku nehýbal, oči mu hořely temným plamenem.

Pak se jakoby pro sebe zasmál, rozpažil ruce a poplácal Mercuria po hubeném rameni. Zapálil druhý doutník o svůj vlastní a podal mu ho.

„Všechno v pohodě, frajere?"

„Vypadám, že jsem v pohodě, starouši?" zeptal se Mercurio.

„Vypadáš, že je všechno na hovno. Ale vždycky je slušné se zeptat."

Mercurio se opřel o zeď, rozhlédl se po knihovně a natahoval sladký šedivý dým do plic. Chutnal po jahodách a z cukrového papírku se mu roztančil jazyk.

„Takové už se nedělají," povzdechl si Mercurio.

„To samé by se dalo říct o všem v téhle místnosti," odvětil Aelius.

„Jak se máš, ty stará vojno?"

„Mrtvě.“*

Kronikář se uvelebil vedle něj.

„A ty?“

„Zhruba stejně.“

Aelius si posměšně odfrkl a vydechl šedivý sloupec kouře. „Jestli dobře vidím, tak máš pořád nějaký puls. Tak co tady dole sakra pohledáváš, chlape?“

Mercurio si potáhl z doutníku. „Je to dlouhý příběh, starouši.“

„Příběh o Mie, jestli to dobře chápu?“

„… Jak jsi to uhodl?“

Aelius pokrčil na kost vyhublými rameny, oči mu za jeho neuvěřitelnými brýlemi jiskřily. „Vždycky mi připadala jako dívka, která má příběh hodný vyprávění.“

„Obávám se, že se možná blížíme k poslední stránce.“

„Jsi moc mladý na to, abys byl takový pesimista.“

„Je mi kurva šedesát dva.“

„Jak jsem říkal, moc mladý.“

Mercurio se zakuckal a ze rtů se mu vyvalil teplý šedivý dým. Opřel se zády o zeď a cítil, jak mu kouř hučí v krvi.

„Jak dlouho už tady dole jsi, Aeliusi?“

„Chvilku,“ vzdychl kronikář. „Nikdy jsem ale neviděl smysl v tom, počítat roky. Stejně neovlivním to, kdy odejdu.“

„Matka si nechává jen to, co potřebuje,“ zamumlal Mercurio.

„Jo,“ přikývl Aelius. „To ona dělá.“

---

* V itreyském folkloru byli mrtví kdysi posíláni Niah a navždy spočinuli v jejím milujícím objetí. Když však Matka upadla v nemilost, určilo se, že o spravedlivé mrtvé se místo ní bude starat její dcera Keph. Tsana, bohyně ohně, stvořila na panství Keph Výheň, obrovitý krb, u něhož se mrtví mohli hřát. A tam dlí ve světle a štěstí až do skonání světa.

Říká se však, že hříšným duším je místo u ohně upřeno. V itreyském folkloru jsou známí jako Bezohníci a jsou obviňováni ze všeho špatného, co se v běžném životě přihodí. Ztratila se ovce? To musel být Bezohník. Nemůžeš najít klíče? Zasraný Bezohník. Někdo snědl poslední kousek dortu? To jsem nebyl já, miláčku, to byl Bezohník!

Proč lidé raději obviňují nadpřirozeno, místo aby se přiznali ke svým vlastním chybám, zůstává jednou z velkých záhad života.

I tak z toho je spousta námětů pro strašidelné historky.

Mecurio zaklonil hlavu a prohlížel si všechny ty mrtvé knihy zpod ztěžklých víček. „Nesnášíš ji za to?“

„Rouhání,“ vynadal mu starý duch.

„Vážně?“ zeptal se Mercurio. „Když se nezajímá o to, co říkáme nebo děláme?“

„A co tě vede k takovému přesvědčení?“

„No, podívej se, co se stalo z tohohle místa,“ zavrčel Mercurio a mávl svou holí do tmy. „Býval to dům vlků. Každá vražda obětí na oltář naší Paní požehnané vraždy. Krmení jejího hladového krku. Zvětšování její síly. Uspěšování jejího návratu. A teď?“ Odplivl si na dlažbu. „Je to hampejz. Představení krmí své vlastní truhly, ne Tlamu. Jejich ruce přetékají zlatem, ne krví.“

Mercurio zavrtěl hlavou, vydechl kouř a pokračoval.

„Jo, říkáme všechna ta slova, děláme gesta, to jo. ‚*Toto maso tvá hostina, tato krev tvoje víno.*‘ Ale stejně, když modlení skončí, padneme na kolena kvůli takovým, jako je Julius Scaeva. Jak můžeš říct, že Niah to není jedno, když dovolí, aby se takový jed rozlézal po jejích vlastních síních?“

„U Tlaminých zubů,“ Aelius povytáhl jedno sněhobílé obočí. „Tady se někdo ráno vzbudil na špatné straně postele.“

„Jdi do prdele,“ prskl Mercurio.

„Co bys chtěl, aby udělala?“ zajímal se kronikář. „Už jsou to tisíce let, co ji vykázali z oblohy, chlapče. Může vládnout jen pár obratů každého dva a půl roku. Jak moc si myslíš, že může rozhodovat o tom, co jsi říkal? Jak velký si myslíš, že může mít vliv z vězení, kam ji uvrhl její manžel?“

„Jestli je tak bezmocná, tak proč bychom ji měli vůbec nazývat bohyní?“

Aelius se zamračil ještě víc. „Nikdy jsem neřekl, že je bezmocná.“

„Protože tys nikdy neříkal to, co je sakra úplně evidentní.“

Kronikář upřel na Mercuria tvrdý pohled. „Pamatuju si, jak jsi sem prvně přišel, chlapče. Zelenáč zelený jako tráva. Měkký jako hovno kojence. Ale *věřils*. V ni. V tohle všechno. Čím jasnější světlo, tím tmavší stín.“

Mercurio se zakabonil. „Stará akskahská přísloví potřebuju slyšet zhruba stejně, jako potřebuju mít druhej pytlík, starouši.“

„Možná ho potřebuješ víc, než si myslíš, když se kolem tebe motá Drusilla," ušklíbl se Aelius. „Chtěl jsem říct, že jsi měl víru, chlapče. Kam se poděla?"

Mercurio stiskl doutník mezi rty a dlouze a usilovně se zamyslel.

„Pořád věřím" odvětil. „Bůh Světla a Matka noci a jejich čtyři zasrané dcery. Chci říct, tohle místo existuje. Ty existuješ. Temná Matka evidentně pořád má nějaký malý vliv." Pokrčil rameny. „Ale tohle je svět, kterému vládnou lidi, ne božstva. A i přes všechnu tu krev, všechnu tu smrt, všechny ty životy, které jsme v jejím jménu vzali, je pořád kurva daleko."

„Je blíž, než si myslíš," řekl Aelius.

„Přísahám při všem, co je svaté, že jestli mi povíš, že sídlí v chrámu mého srdce, tak zjistíme, jestli je možné, aby se někdo vrátil z bran smrti dvakrát."

„Není to možné," pokrčil kronikář rameny. „Dokonce ani Matka nemá takovou moc. Umřeš jednou a s jejím požehnáním se můžeš vrátit. Ale překročit práh Propasti podruhé? Jsi v čudu už navždycky."

„To měla být jen řečnická hrozba, starouši."

Aelius se zakřenil, típl doutník o zeď a nedopalek si strčil do kapsy u vesty. „Pojď se mnou."

Kronikář se opřel o vozík s nápisem VRÁCENÉ a začal ho tlačit po dlouhé rampě z podesty na podlahu athenaea. Mercurio ho sledoval, jak se šourá pryč, a zaobíral se svým vlastním doutníkem.

„Pojď, frajere!" štěkl Aelius.

Božihrobský biskup si povzdechl, odstrčil se od stěny a vydal se dolů do knihovny. Bok po boku s kronikářem procházeli bludištěm regálů, mahagonu a pergamenu všude kolem. Sem tam se Aelius zastavil a dal jednu z vrácených knih zpět na její místo, skoro s posvátnou úctou. Mercurio byl za chvíli beznadějně ztracený a divil se, jak se jen ve jménu Matky dokáže Aelius na tomhle místě orientovat.

„Kam to do háje jdeme?" zavrčel a mnul si bolavá kolena.

„Do nového oddělení," odvětil Aelius. „Objevují se tady v jednom kuse. Tedy když chtějí být nalezena. Na tohle jsem narazil skoro před dvěma lety. Těsně předtím, než sem ta tvoje holka poprvé přišla."

Ve tmě kolem slyšel Mercurio knižní červy, jak tahají svá obrovitá těla mezi regály. Tření tuhé kůže o kámen, hluboké mručivé vrčení

dunící podlahou. Vzduch byl suchý a chladný a nesla se jím nenápadná píseň krásného sboru. Na tomhle místě bezpochyby vládl mír. Mercurio však přemítal, jestli by tu zvládl být celou věčnost tak klidný, jako byl Aelius.

Zahnuli k dlouhému, mírně zakřivenému regálu. Jak kráčeli podél řad zašlých svazků vázaných ve staré kůži a leštěném dřevě, Mercurio si uvědomil, že křivka se pomalu čím dál víc ohýbá – regál se stáčel do menší a menší spirály. A někde poblíž středu, v té tmě, se Aelius zastavil.

Kronikář se natáhl k horní polici, vytáhl z ní tlustou knihu a položil ji Mercuriovi do dlaní.

„Matka si nechává jen to, co potřebuje," řekl. „A dělá, co může. Malými způsoby, kterých je schopná."

Mercurio povytáhl obočí, doutník pořád držel mezi rty a prohlížel si svazek. Byl vázaný v kůži, černé jako temnotmavá obloha. Měl krvavě rudou ořízku a na potahu byla vyražená lesklá černá vrána v letu.

Otevřel knihu a prohlédl si titulní list.

„*Nikdynoc,*" zamumlal. „Pitomé jméno pro knihu."

„To je předpoklad pro zajímavé čtení," řekl Aelius.

Mercurio otevřel knihu, nalistoval prolog a prohlížel si stránku revmatickýma očima.

> CAVEAT EMPTOR
>
> Když lidi umírají, často se poserou.
>
> Svaly jim povolí, jejich duše svobodně odletí pryč a všechno ostatní prostě… vyjde ven. I když publikum zbožňuje umírání, autoři se o tomhle detailu málokdy…

Mercurio prolistoval ještě pár dalších stránek a posměšně se ušklíbl.

„Ono to má poznámky pod čarou? Jakej kokot napíše román s poznámkami pod čarou?"

„Není to román," odvětil Aelius a zněl dotčeně. „Je to životopis."

„Čí?"

Kronikář jednoduše kývl na knihu. Mercurio prolistoval ještě další stránky a pozorně si prohlížel začátek třetí kapitoly.

… a ona ho shodila do cesty přicházející služce, která s křikem upadla. Dona Corverová se majestátně a rozlíceně obořila na svou dceru.

„Mio Corverová, drž to zatracené zvíře, aby se nám nemotalo pod nohama, nebo ho tu necháme!“

A takhle jednoduše víme, jak se jmenovala.

Mia.

Mercurio se zapotácel. Doutník mu visel z náhle vyschlých rtů. Krev mu v žilách zchladla, když konečně pochopil, co drží v rukou. Rozhlédl se po policích kolem sebe. Mrtvé knihy, ztracené knihy a knihy, které nikdy neexistovaly – některé shořely na hranicích věřících, některé prostě spolkl čas a jiné…

Jednoduše příliš nebezpečné je napsat.

Aelius odešel pryč zakřivenou uličkou s rukama v kapsách, něco si pro sebe mumlal a za ním se táhl slabý proužek šedivého kouře. Mercurio však jako by přimrzl k podlaze. Byl naprosto uchvácený. Začal listovat knihou rychleji, očima přejížděl písmo, ve spěchu si četl jen útržky.

„Když máme rádi knihy, tak nás taky mají rády.“

„Budu pozdravovat tvého bratra.“

„Ale kdo nebo co je Měsíc?“ zeptala se.

Mercurio došel na konec a otáčel v rukou knihu pořád dokola. Přemýšlel, proč tam nejsou další stránky a mlčky a s obavami se rozhlížel po knihovně mrtvých.

„Našel jsem ještě jednu,“ řekl Aelius a vracel se ze vzdálené části uličky. „Zhruba před třemi měsíci. Jednoho obratu kde nic, tu nic, a následujícího obratu už tu byla.“

Kronikář podal Mercuriovi další těžký svazek. Podobal se tomu, který už držel v ruce, ale stránky měly místo krvavě rudé ořízky blankytně modrou. Na zadní straně potahu byl vyražený vlk namísto vrány. Sevřel první knihu v loketní jamce, otevřel druhou a nahlédl dovnitř.

„*Boží hrob,*“ zamumlal.